

Sv. 059 30 Kč

WESTERN ★ WESTERN

MOBA®

HR
O CEN
UVNITŘ

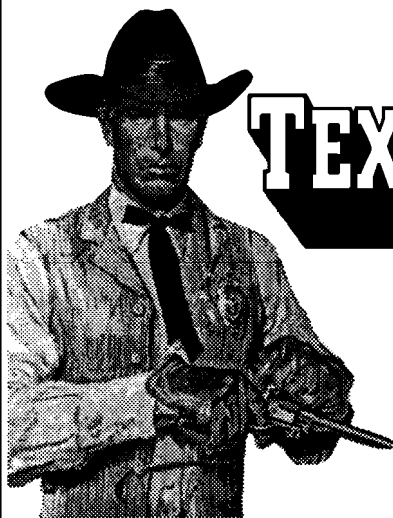
TEXAS-MARSHAL

Zbraně pro Geronima

Slovensko Sk 42 (doporučená cena), země EU 1,33 €

Kód 059 A

TEXAS-MARSHAL

ZBRANĚ PRO GERONIMA

William Scott

Alex Johnson seděl na prýčně, ruce založené na široké hrudi. Jeho obličej pokrytý strništěm vousů se stáhl do škodolibého úšklebku, když viděl, že šerifův zástupce Tom Beck odemyká celu, aby mu přinesl večeři.

„Doufám, že ti bude chutnat steak ze staré hubené krávy a vysušené zelené fazole. Je to poněkud chudá poslední večeře, ale alespoň nepojedeš do pekla s prázdným žaludkem.“

Beck se přiblížil k prýčně a podával vězni podnos.

Johnson zvedl ruce, jako by chtěl podnos převzít. Dotkl se ho však jen levou rukou. Jeho pravačku Beck neviděl.

Šerifův zástupce ucítil něco tvrdého, co se mu přitisklo na břicho.

„Nech si ty vtipy!“ zavrčel.

V Johnsonových tmavých očích to pobaveně zablesklo.

„To není vtip, i když se mi zdá legrační, že mířím derringerem na chlapa, který mě chce zítra ráno odvést pod šibenici.“

V Beckově obličeji to nervózně zacukalo. Pokusil se potlačit strach, který se v něm vzmáhal. Stále nevěděl, jestli Johnson skutečně drží v ruce zbraň. Ten pitomý podnos mu bránil v pohledu dolů. Ovšem zlověstný triumf v banditově tváři zástupce děsil.

Johnson přece nemohl mít zbraň, to bylo nemožné! Už několik dní u něj nikdo nebyl, kromě reverenda, který mu chtěl poskytnout duchovní útěchu, a kata, který přišel, aby odhadl výšku a váhu odsouzence, aby při popravě proběhlo vše hladce. Oba dva byli prohledáni, jakmile vešli do šerifovy kanceláře, a ani jeden z nich nebyl s vězněm ani na vteřinu o samotě.

A přesto...

Beckův pohled zabloudil k vedlejší cele.

U mříže, která oddělovala cely, stál Charley Calhoun. Charley byl místní největší opilec. Beck ho sem přivedl před půl hodinou, aby se vyspal z rauše a nerušil svým pořváváním celé město.

Ze svého místa musel Charley vidět, jestli má Johnson zbraň. V jeho široce rozevřených očích Beck viděl čirý úlek.

Beck cítil, jak mu z pouzdra byl vytažen kolt. Nebránil se.

Pomalu ustoupil o dva kroky nazpět k otevřeným dveřím cely.

Teprve teď viděl ruce odsouzence.

V levé držel jeho vlastní kolt a v pravé drobný

dvouhlavňový derringer.

Beck nepřemýšlel, kde k té věci přišel, cítil v tu chvíli jen ulehčení, že nic nepodnikl. Kdyby se pokusil o odpor, měl by nyní kulku v žaludku a svíjel by se na zemi.

Johnson vstal z pryčny. Byl o hlavu menší než vysoký šerifův zástupce, ale zbraně v jeho rukou z něj dělaly velikána.

Jeho hrubý obličej se sotva zhojenou jizvou na levé tváři se změnil v ďábelskou grimasu nenávisti.

„Když jsem poprvé uviděl ten tvůj ksicht, začal jsem se velice těšit na okamžik, kdy ti napálím kus olova do žaludku,“ řekl. „Než zmizím z města, složím ještě soudce a možná i někoho z poroty.“

„To nesmíš!“ vykřikl Charley ve vedlejší cele. „To by byla vražda!“

Teprve když vyslovil ta slova, si uvědomil, že jimi asi neovlivní muže, který byl pro vraždu odsouzen k smrti provazem a v posledních dnech sledoval malým zamřížovaným okénkem, jak se pro něj staví šibenice. Tomuto muži nezáleželo na jedné vraždě víc nebo míň.

Charley zatnul prsty kolem tyčí, jako by je chtěl roztáhnout.

„Není nutné ho zabíjet,“ zašeptal chraplavým hlasem. „To by byla pitomost. Všichni ve městě uslyší výstřel. Nedostaneš se daleko. Zamkni ho v cele a zmiz!“

Johnson svého souseda neposlouchal. Stále sledoval pohledem vysokého šerifova pomocníka.

„Vždycky jsem snil o tom, že odstřelím šerifa jeho vlastní bouchačkou,“ prohlásil s pobaveným úšklebkem. „Jsi sice jen šerifův zástupce, ale nějak se začít musí.“

Jeho poslední slovo bylo přehlušeno výstřelem.

Beck sebou škubl. Pocítil příšernou bolest v břiše, ucítil pach střelného prachu a slyšel hluk výstřelu, který se odrážel od stěn místnosti. Podnos mu vypadl z rukou.

Klopýtl o krok nazpět, jako by ho srazila mocná pěst, a klesl na zem. Poslední věc, kterou viděl, než ho pohltila absolutní temnota, byla podrážka banditovy holínky, když ho překračoval a vycházel z cely.

Charley zíral za Johnsonem. Johnson schoval derringer do kapsy u kalhot, v chůzi sundal z háčku na stěně opasek s revolverem a náboji, otevřel dveře na ulici, vyhlédl obezřetně ven, pak vyklouzl ze dveří a zmizel ve tmě.

Charley čekal, že venku začnou práskat výstřely. Každý ve městě musel z šerifovy kanceláře slyšet výstřel. Jistě se sem už sbíhali ozbrojení muži. Ale Charley z ulice nic neslyšel. Zdálo se mu, že město oněmělo hrůzou.

Teprve po chvíli, po nekonečných vteřinách, se zvenčí ozvaly vzrušené výkřiky, pak spěšné kroky. Půl tuctu mužů se nahrnulo do kanceláře, kolty v rukou.

Charley beze slova ukazoval v bezmocném gestu na nehybnou postavu ležící v otevřených dveřích cely.

Ten muž stál pod balkonem, který se táhl po celé délce štítové stěny. Opíral se o zeď hned vedle vchodových dveří a téměř splýval se stíny.

Ve stejný okamžik, kdy učinil dva kroky dopředu, se na okamžik rozevřely mraky a na ulici dopadlo měsíční světlo, které ozářilo jeho štíhlou postavu a hvězdu na jeho kárované košili.

Alex Johnson ho okamžitě poznal. Vzpomínal si na všechny muže, kteří se podíleli na jeho zatčení a následujícím procesu.

Tento muž byl Ike Fox. Šerif Dillon ho jmenoval svým pomocníkem.

Nyní měl Fox za úkol strážit tento dům a jeho obyvatele.

„Co se to k čertu děje?“ zavolal Fox na muže, který běžel kolem směrem k úřadovně šerifa.

„Neslyšel jsi ten výstřel?“ křikl na něj muž nazpět, aniž by zpomalil. „Myslím, že se někdo pokouší osvobodit Johnsona.“

Fox zaváhal. Pak se také rozběhl tím směrem.

Johnson se vynořil z temnoty úzké uličky, která oddělovala soudcův dům od vedlejšího. Předpokládal, že je zamčeno, ale to mu v ničem nebránilo. Ložnice se jistě nachází v prvním patře.

Johnson se krátce rozhlédl.

Šerifův pomocník a ten muž, na něhož volal, nebyli vidět.

Johnson zasunul kolt za opasek. Musel vyskočit, aby dosáhl na trámeček nesoucí balkon, který se táhl podél obytných místností v patře. Přitáhl se silou paží a přehoupl se přes zábradlí.

Rychle se znovu rozhlédl a uchopil kolt.

Za pár okny na hlavní ulici Woodvilu hořelo světlo. Některá okna byla otevřena a lidé vyhlíželi ven, co se děje. Ale otevřená okna byla daleko a světlo z místností nesahalo až k Johnsonovi.

Johnson se opatrně kradl dál. Prkna pod jeho kroky lehce vrzala.

Třetí okno zleva bylo otevřené. Neplálo v něm světlo, ale přesto Johnson viděl štíhlou postavu v noční košili, která právě vstávala z postele.

Johnson zdvihl kolt.

„Rád vás zase vidím, soudče Walkere!“ prohlásil. „Ani se vám nezdálo o tom, že pofrčíte do pekla dřív než chlápek, kterého jste poslal na šibenici.“

Soudce Dwight Walker zděšením ztuhl. Otevřel ústa a chtěl volat o pomoc.

Krátké štěknutí koltu přehlušilo jeho výkřik. Walker byl

sražen na postel.

Pokusil se vstát, ale další kulka ho zasáhla doprostřed čela.

Johnson naposledy pohlédl na mrtvého. Pak seskočil z balkonu. Přistál na ulici mrštně jako kočka.

Udělal dva skoky a zmizel opět v temné uličce.

Šerif Bruce Dillon se protlačil mezi muži, kteří stáli v otevřených dveřích jeho kanceláře. Byl to podsaditý muž s šedými licousy a kulatou, téměř holou lebkou.

Chvilí hleděl na svého mrtvého zástupce.

„Jak se to mohlo stát?“ zeptal se pak.

Zvedl zrak a zadíval se chmurně na Charlyho Calhouna.

Starý ochmelka se krčil v koutě cely jako ustrašené zvíře. Chvěl se po celém těle.

„Johnson měl náhle v ruce derringer,“ řekl. „Nedal zástupci nejmenší šanci na přežití.“

„Kde u všech rohatých vzal zbraň?“ prohlásil jeden z okolostojících.

„O tom budeme přemýšlet později,“ řekl šerif. „Teď se musíme starat o to, abychom toho chlapa dostali. Nemůže být daleko.“

„Dávno ukradl koně a je pryč,“ prohlásil někdo.

„Ani ho krást nemusel,“ řekl šerif. „Ten člověk, který mu opatřil zbraň, mu jistě připravil i koně. Musíme tedy počítat s tím, že jsou nejméně dva.“

„Nemohl jsem mu zabránit, aby nezastřelil Becka,“ ozval se Charley ze své cely. „Zkoušel jsem to šerife, věrte mi.“

„Nedá se nic dělat, Charley,“ zabručel Dillon. „Nikdo ti nic nevyčítá.“ Otočil se k mužům. „Běžte si pro koně,“ poručil. „Jeho náskok není velký. Dostaneme ho!“

„Myslím, že je ještě ve městě,“ řekl Charley. „Říkal, že zabije i soudce a někoho z porotců.“

Sotva to vyslovil, když v dálce třeskl výstřel a hned nato i druhý.

„To bylo z východu, z okraje města,“ vydechl Max Hoover, majitel hotelu.

Všichni v místnosti věděli, co to znamená. Na východním okraji města stojí dům, v němž bydlí soudce...

Muž čekající u dvou koní byl každou vteřinou nervóznější. Už od chvíle, kdy uslyšel první výstřel, začínal mít pocit, že se něco pokazilo.

Alex Johnson neměl zapotřebí zastřelit strážce, aby mohl uprchnout. Stačila by i hrozba derringerem, aby toho šerifova zástupce přemohl. Johnson přece nemohl být tak pitomý, aby zbytečnou střelbou zalarmoval město. Musel tedy při pokusu o útěk sám schytat kulku.

V tomto případě již nemělo smysl čekat na něj s koněm. Jenže on, Duncan Scott, musel splnit úkol a jeho šéf míval ve zvyku chlapy, kteří neplnili jeho rozkazy, bez řečí potrestat.

Zatímco muž takto uvažoval, jestli se má vyhoupnout do sedla a prchnout, uslyšel další výstřely. Tentokrát byly hlasitější, padly tedy blíže než prve.

Vytáhl do sedla pušku a vyšel ze křoví, v němž se skrýval i s koňmi.

Co se to ve městě u všech čertů dělo?

Pod těžkými mraky neviděl z města nic víc než pár osvětlených oken. Chvillemi slyšel rozčilené hlasy.

Snad se Johnsonovi útěk skutečně podařil, v tom případě byl ale pronásledován a musel možná i bojovat. Snad čekal na jeho pomoc.

Ale vydat se do města a bojovat by byla sebevražda.

Scott upíral zrak k městu. Byl odhodlán skočit na koně a ujíždět, jakmile spatří prvního jezdce. Neměl nejmenší chuť nechat se zabít kvůli takovému chlapovi, jako byl Johnson.

Ze tmy se náhle vyloupila postava, tiše jako duch a do posledního okamžiku neviditelná.

„Scotte, buď tak laskav a otoč tu pušku jiným směrem,“ ozval se ironický hlas. „Nerad bych se nechal skolit chlapem, který mi má pomoci na svobodu.“

„Když se kolem plížíš jak toulavý kocour, nediv se, až tě zastřelí někdo z vlastních lidí,“ zabrumlal Scott.

„Byl jsem přece armádní zvěd,“ prohlásil Johnson. „Od našich Apačů j sem se naučil plno věcí.“

Odrazil se a skokem byl v sedle.

„Co znamenaly ty výstřely?“ zajímal se Scott.

„Musel jsem ještě něco vyřídit. Zastřelil jsem soudce.“

„Soudce? Ty jsi blázen!“

„Já vím, za to mi hrozí trest smrti,“ zasmál se Johnson. „Ale můžou mě pověsit jen jednou. Je naprosto jedno, kolik lidí zabiju, horší trest než teď mi hrozit nemůže.“

„Myslím, že brzy začne pršet,“ řekl Joe Madison, můj přítel a kolega.

Vzhlédl jsem k nebi, na němž se kupily těžké černé mraky. Nebylo vidět jedinou hvězdu, ani svit měsíce neprosvítal skrz těžkou pokrývku mraků.

„Do Woodvile bychom to měli stihnout,“ řekl jsem. „Až budu v saloonu se sklenkou v ruce, můžou pro mě za mě padat třeba trakaře.“

„Jen se jdi klidně napít, Waco,“ prohlásil Joe. „Civilizovaného člověka, jako jsem já, to netáhne do

putyky, ale do...”

„Ve Woodvile není muzeum umění,“ skočil jsem mu do řeči. „Jediné umění v tom městě je obraz té nahé dámy, který visí nad policí s láhvemi whisky v saloonu.“

„Nepotřebuji žádné nahé dámy a už vůbec ne, když jsou jen na obraze, ale něco pořádného k jídlu. To žrádlo z hadů, které jsi vařil v posledních dnech, mi už pořádně leze krkem.“

„Klidně bych nechal vaření na tobě, když jsme tam venku v pustině, ale raději budu jíst chřestýše než to, co dokážeš připravit ty. Tvoje kuchařské umění skutečně...”

Joe se nedozvěděl, jakou urážku jsem pro něj měl v zásobě. Rázem jsem zapomněl, co jsem chtěl říct.

Nejprve jsem ucítil prudkou bolest v pravém rameni. Teprve pak, o chvíli později, jsem uslyšel výstřel.

Ani jsem nevěděl, jestli mě ze sedla srazila kulka, nebo to bylo moje rozhodnutí nenechat se sestřelit případnou další ránou. V každém případě jsem již padal z koně, když práskl druhý výstřel.

Byl to tvrdý dopad na zem. Pravou kyčel jsem si narazil o jakýsi hranatý kámen. Bolest byla tak silná, že přebila bolest, která zuřila v mém rameni. Okamžik jsem dokonce očekával, že ztratím vědomí.

Kolem mě byla najednou taková tma, že jsem nerozeznával ani nohy koně, který stál nade mnou.

Když se temnota poněkud rozplynula, uvědomil jsem si, že ležím natažený na zemi a v levé ruce svírám remington. Zdálo se mi, že pravou ruku ani nemám, nemohl jsem s ní hnout. Kromě pekelné bolesti, která mi tepala v rameni, se mi zdálo, že v těch místech nic jiného neexistuje.

Někde vpravo ode mě, za koňmi, ležel Joe a střílel kamsi do tmy. Neviděl jsem, na co míří. Kolem nás se vlnila jen černá krajina, která někde dál přecházela v černé nebe.

Joe zastavil palbu.

„Zatraceně ještě jednou, myslím, že jsem je netrefil!“ slyšel jsem, jak se rozčiluje.

Pak jsem uslyšel rychle se vzdalující kopyta. Byli to dva jezdci.

Joe vstal a spěchal ke mně.

„Kam tě trefili?“ zeptal se.

„Nevím, zatím jsem neměl čas se ohledat,“ zasténal jsem.

„Hlavně že můžeš mluvit a to, co říkáš, nezní o nic rozumněji než obvykle,“ řekl Joe. „Nebude to tak hrozné. Budeš moci jet?“

Vstal jsem. Bolest na boku již polevila, ale pravá paže visela vedle těla, jako by mi nepatřila. Alespoň byla na svém místě.

„Viděl jsi ty chlapy?“ zeptal jsem se, zatímco jsem namáhavě šplhal do sedla.

„Ne, jen záblesky z jejich pušek. Čert ví, proč na nás stříleli.“

„Jsou na útěku,“ řekl jsem. „Jen člověk na útěku střílí bez varování na každého, kdo mu zkříží cestu. Asi na chvíli zastavili, aby poslouchali, jestli za nimi někdo nejede. Proto nás slyšeli a my je ne.“

„Měl bych ti to obvázat,“ navrhl Joe.

„Ani se mě nedotkneš! Tvým lékařským schopnostem věřím stejně málo jako těm kuchařským. Za půl hodiny jsme ve Woodville. Tak dlouho ještě vydržím.“

Levou rukou jsem si odvázal šátek a pod košilí jsem si ho tiskl na ránu. To alespoň trochu omezilo krvácení.

„Nechceš se pustit za těmi darebáky?“ zeptal se Joe.

„Myslíš, že je jeden z nich doktor?“ opáčil jsem. „To by byl jediný důvod, proč bych se je pokusilvé té tmě hledat.“

„Máš pravdu,“ připustil Joe. „Ti jsou dávno v prachu.“

Doktor Forster si se zájmem prohlédl ránu v mém rameni. Pak se užasle usmál.

„Co je vám k smíchu?“ zeptal jsem se. „Dělá vám pohled na zničeného marshala radost?“

„Jste této noci už třetí pacient se střelnou ránou,“ odvětil vysoký tučný muž hlubokým hlasem. „Jenže jste z nich první, komu můžu pomoci. Ti dva už byli po smrti, ty jsem mohl už jen ohledat.“

„Kdo to byl?“

Neptal jsem se jen z profesionálního zájmu, doufal jsem, že mě rozhovor s doktorem trochu odvede od bolesti v rameni.

„Z vězení uprchl Alex Johnson a zastřelil přitom šerifova zástupce Toma Becka. Ještě než zmizel, zabil i soudce Walkera, který ho odsoudil k smrti. Zítra ráno ho totiž měli věšet.“

„Kdo je ten Johnson?“ zajímal se Joe.

„Vrah a lupič. Přepadl dostavník. Kočího jsem mohl zachránit, kdybych ho dostal na stůl o hodinu dřív. Vy jste ještě přijel včas, marshale. Kulka v rameni vás nezabije. Snad jen, kdyby se rána zanítila. Musím ji vyčistit. Mám na to skvělý prostředek, který současně slouží jako narkóza.“

Vstal, přistoupil ke skříni a vytáhl láhev. Nevypadala zrovna jako lékařská pomůcka, vykazovala spíše velkou podobnost s lahvemi, jaké jsem vídával v saloonech.

Doktor se pevně rozkročil před židlí, na níž jsem seděl, a vytáhl zátku z láhve.

„Whisky,“ řekl. „Pro tyto účely neznám nic lepšího. Výborně zklidňuje.“

Přiložil si láhev k ústům a řádně se napil. Pak mi ji

pohostinně podal.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jak myslíte,“ prohlásil. „V tom případě ji užijete jen zvnějšku.“

Levou tlapou mě přitlačil na židli a nalil mi do rány alkohol. Pálilo to jako čert. V životě jsem nepocítil takovou nenávist k alkoholu.

Doktor se znovu mocně napil a postavil poloprázdnou láhev na stůl.

„Když toho nevypijete moc, máte pevnější ruku. Pevně ho držte, pane Madisone! Nesmí se ani hnout, až mu zaříznu do rány.“

Nástroje, které rozložil na stole vedle whisky, by mu záviděl středověký katův pacholek. Nůž, kleště, dlátko, nůžky a dlouhá zahnutá věc, která vypadala jako ševcovská dratev. Zrovna této příšerné věci se doktor chopil a zavedl ji do rány.

Stálá bolest, která mi trvale zuřila v rameni, se vystupňovala k jedinému záblesku, který mi prolétl mozkem a celým tělem. Pak zahřměl hrom.

„Já věděl, že dnes přijde bouřka,“ poznamenal lékař. „Není se čemu divit při tom příšerném vedru.“

Uklidnilo mě, že blesk a hrom nebyla halucinace.

„Troška deště té vyschlé krajině prospěje,“ žvanil dál doktor, zatímco se dloubal v mém rameni. Pro změnu používal dlouhé tenké kleštičky. „Ale obávám se, že v tom nečase bude mít šerif a jeho oddíl brzy plné zuby nočního honu a vrátí se s nepořízenou.“

„Já ho dostanu osobně!“ vysoukal jsem ze sebe skrz stisknuté zuby.

„Co je vám vlastně po něm?“ podivil se doktor.

„Předpokládám, že je to ten chlap, který mě postřelil. Považoval mě a Joea za pronásledovatele.“

„Tak a mám tu zatracenou potvoru!“ Doktor mi před

očima podržel kus olova. Byl deformovaný a příliš nepřipomínal kulku z pušky. „Chcete si ji schovat na památku?“

„Ne. Kdybych si schovával každou kulku, která mě zasáhla, mohl bych se živit prodejem olova.“

Doktor zahodil kulku do plechové nádoby stojící na zemi. Pak se opět natáhl po láhvi.

Čekal jsem, že se zase napije za odměnu za dobře odvedenou práci, ale místo toho mi vylil zbytek whisky na ránu.

„Jak jsem řekl, toto zranění vás nezabije. Ale pronásledování toho mizery asi musíte nechat na svém kolegovi. Potřebujete pár dní klidu.“

„Uzdravil bych se mnohem rychleji, kdybych před sebou měl stopu toho neřáda a věděl, že ho vzápětí dostihnu.“

„Tedy, jezdit na koni samozřejmě můžete, ale kdybyste měl střílet... Během příštích dní vám bude pravá ruka k ničemu.“

„I bez jedné ruky jsem lepší než většina lidí s oběma.“

„Slyšel jste mou radu odborníka. Jestli ji poslechnete, záleží na vás. Ale když se za každou cenu chcete nechat zabít...“

Světlo vycházející z oken zastrčené chaty bylo vidět do daleka.

Luke Hancock tím směrem zamračeně hleděl.

„Neříkal jsi mi, že tady nenarazíme na živou duši, Wille?“ zeptal se nakonec.

Jezdec vedle něj lhostejně pokrčil úzkými rameny.

„Jen málokdy sem někdo přijde. Občas tu přespí nějaký kovboj, který hledá zaběhlé kusy. Nebo snad tulák, který

se chce schovat před bouřkou.“

„Snad jsou Johnson a Scott už tady,“ pronesl jezdec, který zastavil vlevo od Hancocka. Na rozdíl od vysokých mužů byl malý a podsaditý.

„Podle času by to bylo možné,“ souhlasil Luke. „Ale neumím si představit, že by byli tak pitomí a ani by nezavřeli okenice. Ať je tam kdo chce, nebojí se žádného nebezpečí.“

„Asi neví, že jsme tu my,“ zasmál se ten menší muž.

„Dost těch keců,“ řekl Will. Vzhlédl k zamračenému nebi bez hvězd. „Bouře může začít každou minutu. Chci se dostat pod střechu.“

„Přiblížíme se k té boudě ze tří stran,“ rozhodl Luke. „Pěšky. Odepněte si ostruhy.“

„Co uděláme s lidmi, které najdeme uvnitř?“ zeptal se třetí muž. „Odděláme je?“

„Já jsem ještě neviděl chlapa, který by tak rád oddělával lidi jako ty, Madsene,“ řekl Luke. „Někdy si myslím, že bys měl být raději v blázinci než se mnou.“

„To si myslel soud v Fort Worthu tehdy také,“ zachechtal se Madsen. „Proto mě ani neoběsili, ale zavřeli mě do blázince, když jsem utloukl tátu. Za tři týdny jsem byl venku. Akorát museli hledat nového ředitele, ten starý totiž ztratil hlavu...“

Luke se na něj znechuceně otočil.

„Ani tvojí hlavy by nebyla škoda!“ zabručel.

Sesedl z koně a odepnul si ostruhy.

Zbylí dva ho napodobili.

„Tak co tedy uděláme s lidmi v té chatě?“ vyptával se Madsen. Vytáhl z pouzdra pušku.

„O tom rozhodnu, až je uvidím,“ odvětil Luke. „Nebude se zbytečně střílet! Mohla by to slyšet výprava, která zřejmě jede za Johnsonem a Scottem.“

Tasil kolt. Volnou rukou naznačil Madsenovi, ať se drží

vlevo. Will se neslyšně odebral vpravo. Po dvou krocích se muži rozplynuli v temnotě.

Luke přivázal tři koně ke kmeni stromu, pod nímž sesedli. Pak se vydal tiše k boudě s nataženým koltem v ruce.

Dorazil k ní současně se svými komplici, kteří se plížili ze stran.

Will stál těsně u stěny. Sunul se k oknu a nahlédl dovnitř. Uviděl u hrubého stolu sedět jediného muže, který se zabýval večerí.

„Jen jeden,“ zašeptal.

Rázným kopancem Luke rozrazil dveře.

Na okamžik ho oslnilo světlo. Uviděl středně vysokou postavu se širokými rameny, která seděla u stolu zády k němu.

„Vždycky vstupujete bez klepání?“ zeptal se muž.

Neotočil se, ani se nedal vyrušit od jídla.

„Mohl byste snadno přijít k úrazu,“ dodal.

Luke na něj zaraženě hleděl.

Tento muž měl buďto ocelové nervy, nebo byl stejně šílený jako Madsen. Nedal najevo ani stopu strachu.

„Mám dojem, že jste v tuto chvíli jediný, komu hrozí, že přijde k úrazu,“ promluvil Luke. „Míří na vás tři zbraně.“

„Dávno jsem vás slyšel,“ prohlásil muž za stolem. „Dusáte krajinou jako stádo bizonů. Řvete na sebe, jako byste byli všichni nahluchlí.“

„Když jste nás slyšel, proč tu stále sedíte? Proč jste neutekl?“ zeptal se Madsen, který se s puškou v ruce zastavil ve dveřích vedle Hancocka.

Muž u stolu vzhlédl k oknu, kde stál Will s namířeným revolverem.

„Utéct? Ano, to by se mi jistě podařilo, kdybych tu nechal svého koně. Ale nemám nejmenší chuť vláčet se touto pustinou pěšky. Musel bych si někde ukrást koně,

což by také nebylo bez rizika. Proč bych měl vůbec utíkat? Vy tři vůbec nevypadáte jako šerifové.“

„Vy zřejmě máte něco proti strážcům zákona, co?“ zazubil se Luke.

„Ne, ani ne. Ale někteří z nich mají zřejmě něco proti mně.“

„Existuje na vás zatykač?“

„V Texasu ne.“

„Takže se se svým obličejem můžete ukázat v kterémkoliv městě?“

„Prakticky ano. Ale všude se najdou lidé, kterým se můj obličej nelíbí.“

Poprvé se otočil.

Jeho dlouhé černé vlasy byly Lukovi okamžitě nápadné. Jeho obličej vykazoval nepopiratelné indiánské rysy.

Usmál se.

„Někteří lidé se při pohledu na mě bojí, že jsem za nimi přišel pro jejich skalp nebo pro jejich dceru.“

„Míšeneček, co?“ zeptal se Madsen. „Nesnáším rudokožce a poloindiány ještě víc. Míšenci dědí z obou ras jen to nejhorší.“

„V tom případě jsi ty míšencem asi dvaceti ras,“ odvětil muž u stolu.

„Já ho zabiju!“ vyhrožoval Madsen.

„Možná později,“ řekl Luke. „Asi ho necháme naživu. Je to chlap našeho ražení. Vezmi mu zbraně.“

Madsen přistoupil k muži. Přitlačil míšenci pušku do zad. Potom mu volnou rukou vytáhl kolt z pouzdra.

Zastrčil si revolver za opasek, obešel stůl a vzal pušku, která ležela na stole vedle plechového talíře s kusem špeku a fazolemi z plechovky.

„Nezapomeň na ten nůž v mojí pravé holínce,“ řekl míšeneček.

Madsen na něj nevěřícně hleděl.

„Proč mi o něm říkáš?“ zeptal se.

„Protože tvůj šéf není tak blbý jako ty. On by ten nůž našel. Tak ti to raději říkám rovnou, abyste mi důvěřovali.“

„Klidně si ten nůž nechej,“ prohlásil Luke. „Nebudeš tak hloupý, aby ses pokoušel skalpovat tři ozbrojené chlapy. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Cherokee.“

„A jak dál?“

„Moje celé jméno zní texaský marshal Cherokee.“

Všichni tři bandité se dali do hlasitého smíchu.

„Texaský marshal!“ vyprskl Luke. „A to prý indiáni nemají smysl pro humor. Ale abychom se představili i my. Já jsem soudce Luke Hancock, tady ten prcek je okresní prokurátor Cole Madsen a ten dlouhán u okna je šerif Will Hancock.“

„Šerif je asi váš bratr?“ zeptal se Cherokee.

„Ten trouba? To by tak scházelo. Už tak je dost špatné, že je to můj bratranec.“ Luke zašilhal ke sporáku z plochých kamenů.

„Nezbylo ti ještě něco k jídlu, Cherokee?“

„Pro tři to asi stačit nebude.“

„To nevadí, máme nějaké zásoby.“ Luke schoval kolt, přitáhl si židli ke stolu a posadil se k Cherokeeemu. „Přiveď koně, Wille!“ poručil muži před chatou. „Ale nejprve zavři tu okenici!“ Zazubil se na mísence. „Na rozdíl od tebe nesmíme v tomto státě ukazovat svoje ksichty. Na všech stodolách a stromech visí příliš mnoho letáků s naším popisem...“

Na ráně v rameni jsem měl plno whisky, ale ani kapku v žaludku. Tento stav jsem musel změnit, než jsem se mohl

pustit do pronásledování Alexe Johnsona. Navíc by ani nemělo smysl vyrazet do noci a v temné krajině nazdařbůh pátrat po stopě uprchlého vraha. Potřeboval jsem se o tom člověku dozvědět co nejvíce. Jaká byla jeho minulost, jaké měl komplice a jaké zvyky.

„Člověk se nejvíc dozví u holiče nebo v saloonu,“ řekl Joe. Zdálo se, že uhádl moje myšlenky. „Holič v tuto hodinu jistě nebude ve svém podniku, takže musíme do saloonu.“

„Čehož jistě lituješ,“ zažertoval jsem. „Vlastně jsi chtěl vidět místní obrazovou galerii.“

Až do saloonu jsme nedošli. Když jsme chtěli přejít deštěm nasáklou hlavní ulici, uslyšeli jsme dusot kopyt.

Zůstali jsme stát pod terasou jednoho domu a otočili jsme se vpravo.

Byla to poraženecká skupina, která se blížila deštěm, znavená a se svěšenými hlavami. Muži vypadali spíš jako zmoklé slepice než jako hrdinové, kteří se vracejí z úspěšné mise.

Většina se ani nenamáhala oznámit šerifovi svůj odchod, prostě jeden po druhém odbočovali do vedlejších uliček.

Vůdce oddílu nakonec osaměl. Zastavil přes šerifovým úřadem a toporně slezl ze sedla.

Zapomněl jsem na saloon, stáhl jsem si klobouk hlouběji do čela a vyšel jsem z příjemného sucha na verandě do proudů deště. Hluboké louže jsem obcházel, do mělkých jsem vstoupil a brodil jsem se k šerifovi, který právě otvíral dveře kanceláře.

V šumění deště mě zaslechl, teprve když jsem stál těsně za ním. Otočil se s takovou rázností, jakou bych od něho nečekal. Současně trhl puškou vzhůru a přitiskl mi její hlaveň k břichu.

„Všechno v pořádku, šerife,“ řekl jsem klidným hlasem.

„Nemám v úmyslu vybrat vám trezor nebo osvobodit vězně.“

„Ten jediný vězeň, kterého máme, by vám k ničemu nebyl,“ zabručel šerif. „Charley je náš profesionální piják a ani jako střizlivý není k ničemu.“ Nedůvěřivě pohlédl na Joea, který mě doháněl dlouhými kroky. „Kdo vlastně jste?“

„Do jisté míry jsme vaši kolegové. Jsem texaský marshal William Waco a to je můj kolega Joe Madison. Smíme tedy dál?“

Šerif Dillon stál již v kanceláři, ale my dva jsme byli ještě na dešti. Nijak nás neutěšilo vědomí, že blesky už šlehaly nocí jen zřídka a že se hromy vzdalovaly.

„Tak pojďte dál,“ vybídl nás.

Zamířil přímo ke svému psacímu stolu. Ještě dřív než odložil plášť do deště, otevřel zdobenou skříňku a vytáhl z ní láhev a sklenku. Po krátkém zaváhání a kradmém pohledu naším směrem vzal ještě další dvě sklenky.

„Byl tu někdo, zatímco jsem byl pryč?“ zeptal se.

Jeho dotaz směřoval na hubeného drobného muže, který ležel v cele na pryčně, a když jsme vstoupili, napůl se posadil.

„Ne, nikdo,“ odpověděl. „Kromě Toma Becka. Celou dobu stál ve vedlejší cele a mlčky se na mě díval.“

„Stále opilý,“ zabručel šerif. „Chudák chlap. Můj zástupce Beck ho zavřel, aby se vyspal z opice, a on pak musel přihlížet, jak ho ten darebák zastřelil.“

„Beck mě obviňuje,“ řekl Charley. Toužebně zíral na láhev, kterou šerif držel v ruce. „Nic neříkal, ale já jsem to cítil. Proklínal mě až do věčnosti.“

„Nesmysl!“ zabručel Dillon. „Byl jsi zamčený v cele, nemohl jsi mu pomoci, když na něj Johnson mířil derringerem.“

„Kde vlastně vězeň vzal tu zbraň?“ zeptal se Joe a sáhl

po sklence, kterou mu šerif podával.

„To bych taky rád věděl,“ řekl Dillon. „Za poslední dva dny u něj byl jen kat a duchovní a oba jsem prošácoval, než jsem je k němu pustil. Snad jen, že si ten svatý muž schoval revolver pod svatozář.“

Zvedl sklenku.

„Na památku Toma Becka!“ pronesl. „Byl to ten nejlepší chlap, který pro mě kdy pracoval.“

Také jsem si dopřál vydatný doušek. Držel jsem sklenici v levé ruce. S pravou paží jsem toho moc podnikat nemohl. Rána v rameni mě pekelně bolela při sebemenším pohybu.

„Strídali jste se se zástupcem v hlídání odsouzence?“ zeptal jsem se.

„Ano. Nikdo jiný se do jeho blízkosti nedostal.“

Podíval jsem se na malé zamřížované okénko, které se nacházelo vysoko ve stěně v prostřední cele.

Nejde otevřít,“ řekl šerif. „Sklo je neporušené. Tudy se Johnson ke zbrani jistě nedostal.“

„Takže, když to nebyl pastor a ani kat, kdo mu podstrčili derringer, a vy už teprve ne, potom zbývá jen...“

„To je pitomost!“ skočil mi do řeči Dillon. „Za Becka bych dal ruku do ohně. Kdyby navíc chtěl Johnsona osvobodit, ten by ho jistě nezabil.“

„Neměl jsem na mysli vašeho zástupce, ale tady toho!“

Ukázal jsem na mužíka v cele.

„Beck ho sem přivedl, jak jste říkal. O chvíli později náhle chlápek ve vedlejší cele vytasí derringer. Johnson mohl mít tu zbraň jedině od něho.“

Šerif Dillon se na svého vězně pochmurně zahleděl.

„To je zvláštní, něco takového mě vůbec nenapadlo,“ zamumlal. „Charley není zrovna vzor občanských ctností, ale zato je to nejmírumilovnější chlap, kterého znám. Neumím si ani představit, že...“

„Charley je opilec,“ řekl jsem. „Za sklenku kořalky by prodal vlastního dědečka. A za celou láhev by přidal i babičku.“

„On mi slíbil, že se nikomu nic nestane,“ ozval se najednou Charley. „Johnson ho měl jen ohrožovat, ale ne ho zastřelit! Jinak bych s tím nesouhlasil! Neuměl jsem si představit, že by Johnson byl takový šílenec, že by střílel a zalarmoval tím půl města. Kdybych věděl, že Johnson zástupce tak nenávidí, nikdy bych se k tomu nesnížil. Prosím, věřte mi, šerife!“

Dillon přistoupil k mříži.

„Kdo ti dal tu pistoli?“

Charley pokrčil rameny. „Nějaký člověk v saloonu. Slíbil mi dost peněz, abych nemusel týden vyjít ze saloonu. Potřeboval jsem nutně pár doušků. Už celé dny jsem nic nepil. Neumíte si představit, jaké to je, když...“

„Nejraději bych tě nechal pověsit místo Johnsona, Charley!“ sebral mu šerif slovo. „Můj zástupce musel zemřít, aby se takový ožrala mohl dál opíjet. Mohlo to potkat i mě, kdybych měl právě službu... takže jsi na ulici vyváděl záměrně, abychom tě zavřeli?“

„Ano. Beck mě neprohledával. Věděl, že nikdy nenosím zbraň. Ale já jsem nevěřil, že by Johnson skutečně střílel.“

„Jak vypadal ten muž, který vám dal tu zbraň?“ zeptal jsem se.

„Je to ten chlap za vámi,“ řekl Charley.

Pomyslel jsem si, že je zřejmě v de-liriu, protože za mnou nikdo nestál.

Charley prostrčil hubenou paži mezi mřížemi a ukazoval za mě.

Otočil jsem se.

Za mnou byla jen stěna a na ní viselo několik letáků s podobiznami.

„Ten muž s krátce střiženými vlasy a hladce oholenou

tváří,“ řekl Charley. „Vypadal jako voják v kovbojském oblečení. Celou dobu se na mě posměšně šklebí. Vidím jeho obličej, i když zavřu oči a otočím se ke zdi.“

„To je Duncan Scott,“ řekl šerif Dillon. „Patří k bandě Luka Hancocka. Není to žádná velká ryba. V našem městě ho zatím nikdo neviděl.“

„Patří k té bandě i Alex Johnson?“ zeptal se Joe.

„Ne. Johnson je samotář. Pracuje jen na vlastní pěst. Zřejmě se nehodlá s nikým dělit o kořist. Pokud vím, tak s Hancockem neměl nikdy nic společného. Netuším, jaký by měl Hancock zájem na záchraně Johnsona před šibenicí.“

„No, Hancock je mi momentálně ukradený. Nemám na něj zatykač. Ale Johnsona si podám i bez zatykače.“

„Proč se o něj zajímáte?“

„Protože si myslím, že jsme na něj narazili. Asi před hodinou. Bez varování po nás začali střílet.“

„Kolik jich bylo?“

„Dva. Zřejmě tedy Johnson a muž, který přemluvil Charleyho, aby do cely vpašoval derringer.“

„Vy jste je nechali ujet?“ zeptal se Dillon zklamaně.

„Snad by se dalo říct, že oni nechali ujet nás. Když na vás někdo začne střílet ze zálohy, můžete být rád, když schytáte kulku jenom do ramene...“

„Já vám nic nevyčítám,“ bránil se Dillon. „Johnson je nejzákeřnější chlap, jakého jsem kdy potkal. Tp se musel dozvědět i chudák Beck. Kde jste na ty muže narazili?“

„Přímou cestou na sever odsud.“

„V tom případě jsme neměli šanci je najít. Předpokládali jsme, že bude prchat k jihu, směrem do Mexika. Ale po pár mílích moji lidé ztratili zájem hledat v bouřce stopu, kterou děšť již smyl. A abych jel sám... V hraničním pásmu jsou oblasti, kde má osamělý strážce zákona stejnou vyhlídku na přežití jako krysa v kleci plné chřestýšů.“

Dopil jsem sklenici a postavil ji na stůl.

„Můj kůň je unavený,“ řekl jsem. „Mohli bychom si na pár dní vypůjčit koně?“

„Dva koně,“ opravil mě Joe.

„Chcete snad vyjet okamžitě? Nechcete počkat, až se přezene bouře?“

„Já si nemyslím, že Johnson s kumpánem sedí někde v suchu a hrají karty. Každou minutou, kterou tady mluvíme, roste jejich náskok.“

Dillon přikývl.

„Dobře, jedeme hned! A tentokrát še nevrátím, dokud nedostanu vraha Toma Becka.“

Alex Johnson tiše klel.

„Zdá se mi, že tě znovuzískaná svoboda příliš netěší,“ ušklíbl se Scott. Musel téměř křičet, aby přehlušil vítr a šumění deště.

Johnson seděl na koni v předklonu. Vyhrnul si límec pláště, ale přesto mu voda stékala v proudech po vlasech na krk a za košili. Chladný vítr ho šlehal deštěm do obličeje.

„Asi bys raději seděl v suché útulné cele a čekal na zítřejší opravu, je to tak?“

„Ne, jen mě štve, že jsem tam zapomněl svůj klobouk. Ten by se mi hodil víc než moje revolvery.“

Scott se otočil v sedle a pohlédl nazpět. V ten okamžik sjel z nebe blesk a udeřil do vysokého stromu ani ne sto yardů za nimi. Strom okamžitě vzplál.

Scott nedbal na nevídané přírodní divadlo. Pomyslel na to, že před pár okamžiky pod tím stromem projížděli. Nevědomky se příkrčil, když zaburácel mocný hrom, jako by se bál, že příští blesk zasáhne jeho hlavu.

V krátkém záblesku za sebou nezahlédl žádné pronásledovatele, kteří by sledovali hluboké otisky kopyt v rozmoklé zemi.

„Necháváme za sebou stopu, kterou by uměl přechít slepec svou holí,“ poznamenal, když dozněl hrom.

„Jen si nenadělej do kalhot, Scott!“ křikl Johnson. „Nikdo nás nesleduje. V tomto počasí sedí poctiví občané z Woodville doma u manželek anebo v saloonu u whisky. Kdybych přepadl banku a sebral jejich úspory, to by mě jistě hnali až na kraj světa. Ale jen kvůli tomu potěšení, že mě uvidí viset...“

Jeho slova přehlušilo zaburácení hromu.

„A co ti dva chlapi, které jsme potkali před pár hodinami?“ zeptal se Scott.

„Ti k nim rozhodně nepatřili. Asi jen dva neškodní jezdci, kteří nám náhodou zkrížili cestu.“

„Tak proč jsi na ně hned střílel?“

„Síla zvyku,“ zasmál se Johnson. „Kdybych pokaždé nestřílel jako první, dávno bych nebyl naživu.“

„Možná se za námi potom pustili.“

„To jistě ne. Pokud to přežili, lížou si rány. Nemají nejmenší chuť se s námi pouštět do boje.“

„Zastřelil jsi soudce a šerifa,“ řekl Scott. „Brzy budeš mít v patách všechny čmuchaly z Texasu.“

„Jistě, ale ne v takovém počasí,“ řekl Scott. Vzpomínka na dvě poslední vraždy, kterých se dopustil, mu okamžitě zlepšila náladu. „Pokud nás vůbec někdo hledá, pak jsou po stopě osamělého jezdce. Pokud se už dávno neobrátili, pak hledají jen jednu stopu, která vede na jih do Mexika. Nevěří, že bych měl tolik drzosti zůstat v Texasu.“

„Kéž tě Bůh vyslyší, jak říkával můj zbožný dědeček. Jestli tě ale budou hledat na severu, bude to i pro mě a pro moje přátele velice nebezpečné.“

„Proč mě tedy Luke Hancock nechal vytáhnout z

vězení?“ zeptal se Johnson. „Že by to udělal jen z lásky k bližnímu?“

„Na to ti odpoví sám. Už jsme na místě.“

Scott ukázal dopředu na srub, který se krčil v mělkém údolíčku. I za světla by člověk projel sto yardů okolo a ničeho by si nepovšiml. Teď, v temné bouřlivé noci, uviděl Johnson chatu teprve, když před ní zastavil jeho průvodce.

„To jsi ty, Scotte?“ ozval se nějaký hlas ze tmy.

„A kdo asi?“ zabručel Scott.

Ve svitu vzdáleného blesku spatřil Johnson vysokou postavu opírající se o stěnu u dveří pod přesahující střechou. Jako první si ale všiml pušky, která na ně mířila. Johnson se Scottem sesedli.

„Postarám se o koně,“ prohlásil dlouhán. Sklonil pušku a vzal uzdy. „Asi jim tam bude trochu těсно,“ řekl, „ale rozhodně jim bude líp než venku na dešti.“

„Přítel zvířat, co?“ poznamenal Johnson.

„Má raději koně než lidi,“ odpověděl místo vysokého muže Scott. „V životě neuhodil koně. Ale pojďme dovnitř! Myslím, že Luke a Madsen už netrpělivě čekají.“

Čerství koně, které pro nás obstaral šerif, nebyli tak dobří jako naši vlastní, ale rozhodně to byla vytrvalá zvířata, kterým nevadilo špatné počasí.

Brzy jsme našli místo v keřích severně od města, kde na Johnsona čekal jeho zachránce. Nebylo tedy nutné hledat stopu přímo z města. Nepochyboval jsem ani na chvíli, že ti dva darebáci, jimž vděčím za nepříjemné zranění, byli Johnson osobně a jeho pomocník Scott. Pustili jsme se po stopě a čekali jsme, že nás zavede na místo, kde po mně a Joeovi stříleli.

Moje domněnka se ukázala jako správná. Johnson a jeho průvodce mířili jako podle pravítka na sever. Očividně se neobávali, že je někdo bude sledovat.

Jeli jsme rychle, ale ne tak, abychom uštvali koně. Bandité měli náskok asi dvou hodin a nic nenasvědčovalo tomu, že by se zmenšoval.

Šerif mlčky cválal vedle nás. Zřejmě se zlobil sám na sebe, že ztrácel čas marným hledáním na jih od města.

„Ten Johnson bude asi čertovský chlapík,“ řekl Joe nakonec. „Každý jiný by se snažil z vězení a z města zmizet pokud možno nenápadně. Ale on měl dost času zastřelit dva lidi.“

„Ano, má víc kuráže než rozumu,“ přikývl šerif. „Je to chlap, kterého ovládají jen jeho pudy. Nenávist, pomstychtivost, lakota, násilí... příšerný charakter. Ale v žádném případě není hloupý. Člověk u něj nikdy neví, co má v plánu.“

„Znáte i Luka Hancocka?“ zeptal jsem se.

„Ano, měl jsem to potěšení ubytovat ho na tři týdny u nás v cele. Soudce mu pak přiklepl deset let káznice. Po půl roce se prostřelil ven. Zabil nejméně dva lidi.“

„Jaký by mohl mít zájem na tom dostat Johnsona z vězení?“ ptal jsem se.

„O tom přemýšlím celou dobu. Ale nemůžu se dobrat odpovědi. Pokud vím, Johnson k jeho bandě nikdy nepatřil. A něco jako přátele nemá. Nevěřím, že by k němu byl Hancock vázán nějakým starým dluhem. Johnson by nikdy pro nikoho nehnul prstem...“

Poslední šerifovo slovo zaniklo v zahřmění. Záblesk ale stačil na to, abychom rozeznali osamělého jezdce, který seděl na koni na kopečku vpravo od nás a hleděl naším směrem.

Ten muž byl indián, to bylo jisté, a jistě nás už dlouho sledoval. Držel v ruce pušku. Jeho kůň pozorně hleděl

stejným směrem jako jeho pán. Moji dva společníci indiána zpozorovali ve stejný okamžik jako já. Ale než jsme stačili zastavit a sáhnout po zbraních, indiána zase pohltila temnota.

O chvíli později, když nebem šlehl další blesk, nebylo po koni s jezdcem ani stopy.

„Žijí tu v okolí nějakí volní indiáni?“ zeptal jsem se.

„Už mnoho roků ne,“ odvětil Dillon. „Ale čas od času se tu zjeví banda Apačů, která uprchla z rezervace na severu. Občas tu kořistí i Komanči. Ale nejhorší sebranka, která existuje, jsou bandy složené z indiánů různých kmenů a z bělochů, které se potloukají na americko-mexickém pomezí.“

„K jaké sortě může patřit ten chlapík, kterého jsme viděli?“ zamyslel se Joe. Také on svíral v ruce pušku.

„Neviděl jsem ho dost dlouho, abych něco poznal. Ale nevšiml jsem si válečného zbarvení. Zdálo se, že je mu naše přítomnost ukradená. Ale z toho nic nevyvodíme. Kdybych byl indián, jistě bych se klidil z cesty bělochům. Ale stejně mám jakýsi pocit, že se o nás ten chlap zajímal...“

Scott setřepal vodu z pláště. Pak otevřel dveře do chaty a vešel.

Než za ním vstoupil Johnson, ohlédl se do tmy. Neviděl ani neslyšel známky pronásledování. Pak váhavě vešel dovnitř. Nikdo nemohl vidět, že jeho ruka pod pláštěm spočívala na pažbě koltu.

Rychlým pohledem přelétl tři muže, kteří seděli u stolu a hráli karty. Dva z nich znal.

Nejstarší z nich odložil karty a vstal. Byl o půl hlavy vyšší než Johnson.

„Rád tě vidím, Alexi, ty starý darebáku!“ prohlásil. „Myslel jsem, že tě uvidím teprve zítra ráno viset na šibenici.“

„Jenže to by ses musel odvážit do města, aby ses mohl potěšit takovým pohledem,“ zazubil se Johnson. „Ale ty se svým proslaveným obličejem se nesmíš ukázat mezi lidmi.“

„Proto jsem taky poslal Scotta, aby tě dostat z té díry.“

Johnson se podíval na Lukovy černé vlasy, které už začínaly šedivět.

„Zestárl jsi,“ řekl. „Nejsi už starý na takové povolání?“

„Taky si to občas myslím. Proto bych se chtěl po posledním velkém zátahu někde v klidu usadit. Snad v Kalifornii, tam mě nikdo nezná. Nebo dole v Mexiku. Když se ale podívám na tebe... Ty jsi ještě škaredější, než si tě pamatuji. Podle starých letáků by tě jistě nikdo nepoznal.“

„Všechno má svoje pro a proti,“ zasmál se Johnson.

„Tu jizvu na bradě sis vysloužil při rvačce v saloonu, nebo v boji s grizzlym?“

„Ne, to byla divoká mladá indiánka. Opravdová tygřice. Málem mě přizabila, než jsem ji zkontroloval. A kdo je ten rudoch tady?“

Johnson ukázal na Cherokeeho. Oči v jeho zpustlém obličejí zaplály nenávistí.

Cherokee se nenamáhal vstát a představit se banditovi.

„Kdybych byl bratr té holky, o které jsi právě mluvil, dávno bych měl ve svém stanu tvůj skalp,“ prohlásil líně. „Ale nemusíš se mě bát.“

„Bát se? Nebál bych se ani desíti mizerných rudochů. Co tu dělá ten chlap, Luke? Víš přece, že indiány nemůžu vystát.“

„Pár dní se s ním snad sneseš. Patří k nám a já nehodlám trpět žádné hádky!“

Johnson ukázal s posměšným úšklebkem na Cherokeeho prázdné pouzdro.

„Když k vám ten divoch patří, proč jste mu sebrali bouchačku? Zřejmě mu taky nevěříte.“

„Rozhodně bych mu nenastavoval záda,“ zavrčel Madsen.

„Neznáme ho dlouho,“ řekl Luke. „Člověk musí být opatrný, když jedná s cizími. Ale Cherokee je v pořádku. Při té akci, kterou mám v plánu, nám může být velice užitečný. Vrať mu kolt, Madsene!“

Madsen nevěřicně pohlédl na šéfa. Pak po dlouhém váhání vytáhl z opasku kolt, který vzal Cherokeeemu. Nerozhodně držel zbraň v ruce, její hlaveň směřovala k Cherokeeemu. Banditovy oči plály nepřátelstvím.

Pak se náhle zazubil. Vysypal náboje z bubínku a podal prázdnou zbraň míšenci.

„Střelivo dostaneš, až budu věřit, že k nám patříš, rudochu,“ řekl.

„Myslí tím, až uvidí na vlastní oči, jak podřízneš krk nějakému děcku,“ zasmál se Luke.

Cherokee schoval zbraň do pouzdra.

„Sedněte si, napijeme se na uvítanou!“ prohlásil Luke.

Johnson ze sebe stáhl přehoz proti dešti a pověsil ho na hřebík. Pak se posadil ke stolu proti Cherokeeemu.

„Co je to za velkou kořist, o které jsi mluvil, Luke?“ zeptal se a natáhl se po láhvi, která stála uprostřed stolu. Sklenky samozřejmě neměli, ani plechové hrnky.

„Pušky,“ řekl Luke. „Zbrusu nové winchestrovky vzor 73. Má jimi být vyzbrojena jednotka kavaleristů ve Fort Stockton. Zatím měli modrokabátníci jen staré springfieldky. Páni generálové se zatím nepřesvědčili, že je výhodnější rychlejší střelba opakovačky než větší dostřel a průraznost springfieldky. Chtějí to vyzkoušet v praxi.“

„Takže se chceš zmocnit těch nových zbraní?“ zeptal se Johnson. „To není žádný velký obchod. Vždyť si takovou

pušku může kdokoliv koupit v obchodě.“

„Ano, každý, kdo má bílou kůži,“ zasmál se Luke.
„Cherokee musel svou opakovačku nejspíš ukrást.“

„Nebo ji vzít nějakému bělochovi, kterému podřízl krk,“ zabručel Madsen.

„Přesně tak,“ řekl Cherokee. „Docela mi ho připomínáš.“

„Chceš ty zbraně prodat indiánům?“ ujistil se Johnson.

„Za moc peněz. Tedy přesněji řečeno za pytel zlata. Ten starý mizera mi to zlato už ukázal. Zdá se mi, že ani neví, jakou cenu má ta lesklá věc, se kterou si nic nepočne, pro bělochy.“

„O kom to mluvíš?“

„Geronimo.“

„Vrchní náčelník Apačů?“

„Ne, jen Chirikavů,“ opravil ho Cherokee.

„Kolik pušek chce koupit?“

„Kolik jsme schopní obstarat. Sto nebo dvě stě kusů. Chce vyzbrojit svoje bojovníky.“

„Aby mohli pobíjet bělochy po stovkách.“

Luke lhostejně pokrčil rameny.

„Jak jsem řekl, chci si koupit hezký velký dům v Kalifornii a o masakrech bělochů v Texasu budu číst jen v novinách. Geronimo mi dá za pušku zlato v hodnotě pěti set dolarů. Když bude pušek sto, dělá to padesát tisíc. Ale já myslím, že získáme aspoň dvě stě kusů. Spočítej si, jaký bude tvůj podíl. Šerif, který tě chtěl pověsit, na takovou sumu pracuje asi patnáct let.“

„To zní lákavě, ale jak se k těm puškám dostaneš?“

„Ty jsi byl kdysi u armády, je to tak?“

„Ano, ale jen jako civilní zaměstnanec. Byl jsem stopař. Bojoval jsem prakticky proti všem indiánským kmenům. I proti Apačům. To je poněkud zvláštní představa, že bych zrovna jim prodával pušky.“

„Výčitky svědomí?“

„Ne. Sám jsem několikrát změnil strany. Jaká bude moje úloha?“

„Potřebuji někoho, kdo se vyzná v poměrech v armádě. Nikdo z nás nesloužil. Ani nevíme, jak pozdravit nadřízeného. Ani kde je v pevnosti důstojnická jídelna a kde prachárna.“

„Vy chcete přepadnout pevnost?“

„Myslíš, že jsme se zbláznili? Ne, přepadneme transport. Bude s ním snad jen pět vojáků včetně kočího. Jestli se nám všechno podaří dobře naplánovat a uskutečnit, bude to věc půl minuty. Jenže potřebuji někoho, kdo ví, jak se modrokabátníci chovají. Jak dlouho jedou každý den, podle čeho si vybírají místo pro tábořiště, kolik hlídek staví? Jak často se střídají strážé? Potřebuji vědět každý detail.“

„Proč Geronimo nepřepadne ten transport sám?“

„Protože je se svými bojovníky v Mexiku. Nemohl by urazit stovky mil, aniž by si ho všimli stopaři a poslali mu na krk celý pluk kavalérie. Potřebuje nás. Královsky nám zaplatí.“

„Dobře, jdu do toho! Mám jen jednu otázku: Jak se rozdělíme?“

„Každý dostane stejný díl.“

Johnson se široce zazubil.

„Chci dvojitý podíl. Beze mě byste daleko nedošli, sami to víte, jinak byste mě netahali z vězení.“

„Odměnou by ti mělo být, že jsme ti zachránili krk,“ pronesl Luke. „Když se jako vůdce spokojím se šestinou kořisti, spokojíš se s ní taky.“

Madsen úkosem pohlédl na Cherokeeho.

„Možná někdo z nás při tom přepadu zařve,“ uvažoval. „Potom bude podíl těch, co přežijí, vyšší...“

Bouře odtáhla k jihu. Jen občas sjel na horizontu z nebe blesk. Hromobití se k nám už ani nedoneslo. Déšť ustal a hustá pokrývka oblaků se místy trhala.

Nebylo obtížné sledovat stopy dvou prchajících. Ti dva jeli přímoú čarou na sever, rychle, bez přestávky, ale nikoliv tryskem.

Pak jsme byli na místě, odkud nás s Joem ostřelovali. Stopy nám prozradily, že se na místě zdrželi několik minut. Po krátké přestřelce pak pokračovali stejným směrem jako doposud. Neobávali se pronásledování.

Krátce před svítáním jsme dorazili ke srubu.

Měkká zem kolem chaty byla zdupaná mnoha kopyty.

„Jsou pryč,“ řekl šerif Dillon a pokoušel se skrýt zklamání. „No, tak jako tak jsem nepočítal s tím, že tu budou sedět a čekat na nás. Bylo to asi půl tuctu jezdců.“

Také jsem nepočítal s tím, že bychom na bandity narazili ještě tady. Přesto jsme se k boudě blížili opatrně s puškami v pohotovosti.

Chata byla prázdná, jak jsme očekávali. Ale lidé, kteří se v ní skrývali, jistě nebyli pryč dlouho. Pláty na kamenném sporáku byly stále horké, louže na zemi ukazovaly místa, kam si bandité pověsili mokré pláště, na stole stála láhev od pálenky a pod stolem ležela umaštěná hrací karta, kterou při odchodu přehlédli.

Nic neprozrazovalo, co byli zač lidé, kteří zde čekali na Johnsona a jeho předpokládaného průvodce Scotta. Ale nebylo těžké uhodnout, že se jednalo o bandu Luke Hancocka a snad s nimi byl i jejich velitel osobně.

Vyšel jsem opět ven, abych prozkoumal otisky podkov kolem chaty.

Nechali jsme naše koně na kraji lesíka a dál jsme

pokračovali pěšky. Zdálo se mi, že naše zvířata jsou nervózní. Mohla se kolem plížit nějaká šelma.

Zamířil jsem k nim, abych je uklidnil.

Koně slyšeli moje kroky a ohlédlí se po mně. Jeden z nich se otočil docela a udělal pár kroků směrem ke mně.

Zaraženě jsem se zastavil.

Byl to můj kůň a já si byl jistý, že jsem ho dobře přivázal ke kmeni. Nebylo možné, aby se sám osvobodil.

To mohlo znamenat jediné...

Než jsem domyslel myšlenku, trhnutím jsem se otočil.

Čepel nože se mihla kolem mě a sekla mě do boku. Nevnímal jsem bolest, ani krev vytékající z rány. Hleděl jsem na postavu, která stála v šeru přede mnou, se širokými rameny, příkrčená jako šelma.

Byl to indián.

Pochopil, že jeho první útok vyšel naprázdno.

Sáhl jsem po remingtonu po pravém boku.

Ruku jsem necítil, byla jako z olova. Moje prsty se jen pomalu sevřely kolem zbraně. Rána v rameni mě bolela víc než kdy jindy.

Vzpomněl jsem si na slova lékaře ve Woodville, který mi kladl na srdce, že v příštích dnech nebudu ruku moci vůbec používat. Proklínal jsem lehkomyšlnost, s níž jsem na jeho rady zapomněl.

Nedokázal jsem tasit revolver z pouzdra.

Indián to poznal ve stejnou chvíli jako já. Okamžitě reagoval.

Znovu zaútočil, naprosto tiše. Učinil rychlý výpad vpřed a současně bodl nožem.

Zvedl jsem levou paži, abych útok odvrátil.

Když jsem poznal, že jsem mu sedl na lep, bylo již pozdě.

Silné prsty se sevřely kolem mého zápěstí a zkroutily mi ruku. Současně mě zasáhl kopanec do břicha.

Zdálo se mi, že mi v útrokách explodoval dynamit. Marně jsem zalapal po dechu. Před očima se mi míhaly hvězdičky. Někde za těmito světélky byl indián, svíral mi ruku a já jsem čekal, že mi v příštím okamžiku zabodne nůž do srdce.

Ani jsem si neuvědomil, že jsem padl k zemi. Ležel jsem obličejem dolů. Moje levá ruka byla zkroucená na zádech a pravou jsem se stále snažil marně vytáhnout kolt.

Tvrdá kostnatá kolena mě přitlačila k zemi.

Představil jsem si, jak se indián napřahuje k smrtícímu bodnutí. Snad mě chtěl zaživa skalpovat. Věděl moc dobře, že jsem bezbranný.

Snažil jsem se volat o pomoc, ale v ústech jsem měl trávu a hlínu. Nedostal jsem ze sebe nic. Indián se choval naprosto tiše. Nevyrazil ani triumfální pokřik v okamžiku, kdy se mě chystal poslat do věčných lovišť. Věděl, že nejsem sám. Moji společníci byli ve srubu asi sto kroků daleko.

Nikdy předtím jsem se necítil tak bezmocný jako v této dlouhé chvíli, po níž jsem čekal jistou smrt. Tichost, s níž se seběhl celý souboj, ještě zvyšovala mou paniku. Bylo mi, jako bych bojoval proti postavě z noční můry, proti strašidlu. Jenže tato noční můra byla skutečná.

Suchý, pronikavý zvuk výstřelu prořal neskutečné ticho. Stále jsem čekal, že se mi do zad zaboří čepel dýky.

Pak rázem povolil tlak na mých zádech. Tělo indiána se sesulo stranou do trávy.

„Jsi v pořádku, Waco?“ slyšel jsem odněkud z šera hlas Joea Madisona. Otočil jsem se na bok.

Vedle mě ležel indián obličejem k zemi. Stále svíral v ruce nůž, ale už nikdy ho nemohl použít.

V slabém světle přicházejícím od východu, jsem spatřil díru na jeho spánku, z níž vytékala krev.

„Človče, ty jsi přišel v poslední chvíli,“ řekl jsem.

Posadil jsem se. Teprve teď jsem pocítil zranění na boku způsobené nožem.

Joe přicházel blíž.

„Je to ten indián, který nás předtím sledoval?“ zeptal se.

„Asi ano,“ řekl jsem. „Byl zřejmě sám, jinak bych už nebyl naživu a ty nejspíš taky ne. Měl spadeno na naše koně. Chtěl je ukrást nepozorovaně, jinak by mě rovnou zastřelil.“

„Nemá u sebe střelnou zbraň,“ řekl Joe.

„Nechal ji asi u svého koně. Ke kradení koní nepotřeboval nic jiného než nůž. Ten by bohatě stačil, aby mě poslal na věčnost.“

Joe si povšiml krve na mém boku.

„Měl bys jít dovnitř a nechat se ošetřit,“ prohlásil. „Já se trochu porozhlédnu kolem. Je možné, že jsou nablízku další indiáni...“

Šerif Dillon ošetřování příliš nerozuměl a na rozdíl od doktora ve Woodville neměl whisky, aby mi dezinfikoval zranění a sobě zpevnil ruku. Ale nemusel udělat nic víc, než že mi ránu přelepil velkou náplastí.

„Kulka v rameni a zářez v boku... zdá se mi, že se necháte zabíjet po kouscích,“ vtipkoval. „Co bude následovat, rána pažbou do hlavy? Tomahawk v koleni nebo šíp v zadku?“

„Něco mnohem horšího. Když ke mně nebude osud milostivý, budu poslouchat celé dny vaše vtipy, a to mě jistě zabije.“

„Tak alespoň umřete smíchy,“ zazubil se Dillon.

Nakonec jsem ale přestál jeho péči i vtipy. Navlékal jsem si košili, když se vrátil Joe.

„Ten indián byl asi opravdu sám,“ řekl. „Nenašel jsem žádné známky toho, že by se jich v okolí prohánělo víc. Prohlédl jsem si i stopy bělochů, kteří tu byli před námi.“

„Proč se tolik namáháte?“ zeptal se šerif. „Je to prosté – čtyři lidé tu čekali na Johnsona a jeho osvoboditele. Pak všech šest společně odjelo.“

„To sedí. Ale ti čtyři muži, kteří tu čekali, nepřijeli spolu,“ opravil ho Joe. „Jeden z nich tu byl už nějaký čas před ostatními, kteří ho neznali nebo mu nedůvěřovali. Stopy ukázaly, že toho člověka v boudě prakticky přepadli. K boji ale nejspíš nedošlo.“

„Protože zjistili, že je to jejich komplic,“ mínil Dillon.

„Po Johnsonově příjezdu nevyrazili hned. Zdrželi se snad ještě půl hodiny.“

„Dost času na to něco sníst a poklábosit,“ řekl jsem. „Ale taky probrat plány do budoucna.“

„Kdybyste o těch plánech dokázal něco vyčíst ze stop, byl bych vám velice vděčný,“ poznamenal Dillon kysele.

„Já si myslím, že se nezajímají o případné pronásledovatele, ale že se pokusí v dohledné době o nějaký podnik,“ řekl jsem. „Podle toho, co jste mi vyprávěl o Hancockovi, si nemyslím, že by nechal vytáhnout Johnsona z vězení jen ze staré známosti. Nejspíš ho potřebuje na nějaký případ.“

„To je možné, ale ti chlapi se nějakou akci nechystají provést v tomto kraji. Tady není co krást nebo loupit. Široko daleko žádná banka, neprojíždí tudy dostávník ani železnice. Jen nějaké krávy na nekonečných pastvinách.“

„Víte něco o Hancockově bandě, šerife?“ zeptal se Joe.

„Její členové se stále obměňují. Tu a tam je někdo zastřelen nebo uvězněn, někoho přestane bavit život psance. Myslím, že jsou s ním od začátku jen dva chlapi. Will Hancock, jeho bratranec, a jakýsi Cole Madsen, který se chová jak vzteklý pes a snad je ještě nebezpečnější než

Johnson. Rozumu moc nepobral, ale je tvrdý a velice krutý. Odvádí práci, která by byla špinavá i pro Hancocka.“

„Sympatický spolek!“ poznamenal Joe. „Čím dřív je dostaneme, tím líp. Tak dejme se na cestu!“

Hugh Keegan to po pěti letech v armádě dotáhl pouze na hodnost svobodníka. To mu nevadilo. Byl armádě vděčný, že ho přijala a nevyptávala se po jeho minulosti a pravé identitě. Od té doby i on sám zapomněl, že byl stíhaný jako zloděj koní.

Jeho jediným zájmem bylo přežít pět let, k nimž se upsal, ve zdraví a bez zranění a netrávit příliš mnoho času v káznici kvůli opilství.

Nyní seděl na kozlíku vozu s plachtou, který táhlo čtyřspřeží silných mul.

Vedle něj seděl jeho mladší kamarád Dave Shannan, který to nedotáhl zatím ani na svobodníka. Shannan držel pušku pevně v rukou, ale nedokázal se ubránit občasnému zívnutí.

Oba hleděli na mladého poručíka Collinse, který právě nasedl na svého vraníka. Vojín Orwell již seděl v sedle. Byl to vlastně trubač, ale vzhledem k tomu, že skupinka vojáků čítala jen pět mužů, bylo zbytečné vydávat povely pomocí signálů. Takže se Orwellova úloha omezila na to, že se držel po boku poručíka a přechovával zástavu.

Jediný, kdo ještě nebyl připraven k odjezdu, byl šedovlasý seržant Wagner. Stál u svého koně a upřeně hleděl k východu, kde se rozléval nový den.

„Co je s vámi, seržante?“ zeptal se netrpělivě poručík. „Čekáte na východ slunce, abyste ho pozdravil nějakou modlitbou?“

„Skutečně bych se raději pomodlil,“ přikývl postarší voják. „Ale z jiných důvodů. Tamten Apač mi dělá starosti.“

Poručík se zahleděl k východu.

„Apač? Kde?“ zeptal se. „Vidím jen starou krávu, jak olizuje rosu z trávy.“

„Ten chlapík už zase zmizel. Ale vsadím se, že nás sleduje.“

„Proč by to dělal? Nebude tak pitomý, aby s námi bojoval. Je nás pět a jsme dobře ozbrojení.“

„Právě to se mi nelíbí. Plný vůz nových pušek a deset tisíc nábojů. Za to by každý Apač dal život a duši.“

„Rudoši o transportu nemůžou nic vědět. Ví o tom jen pár lidí u armády.“

Starý seržant namáhavě potlačil úšklebek.

„U armády se nic neutají, pane,“ řekl. „Co ví jeden, vědí nejpozději za půl hodiny všichni. V pevnosti věděli o transportu zbraní všichni včetně apačských zvěďů a jejich žen, které v kuchyni loupou brambory. Spolupracují sice s námi, někdy dokonce proti svým vlastním lidem, ale někteří z nich jistě neztratili kontakt se svým kmenem.“

„No a co!“ mávl poručík rukou. „I kdyby se do nás pustilo sto Apačů, poradíme si s nimi!“

„Smím vám položit otázku, pane? Už jste někdy bojoval proti Apačům?“

„Ne, ale nebojím se tlupy polonahých otrhaných divochů.“

„To byste ale měl, pane, vaše šance stát se kapitánem nebo dokonce plukovníkem by výrazně vzrostly. Zdravý respekt dělá člověka opatrným a v boji s indiány není nic tak důležité jako...“

„Vytáhněte konečně svůj tlustý zadek na koně, seržante! A přestaňte mým lidem nahánět strach těmi řečmi o strašlivých neporazitelných Apačích!“

Šest jezdců pohlíželo z návrší na shluk dřevěných domů, které se sotva daly označit za město.

Bylo brzy ráno, slunce stálo těsně nad obzorem. Na ulici viděli jen tři lidi.

„Je tu někde pobočka banky?“ zeptal se Johnson.

„Kdybys potřeboval peníze, mohl bys přepadnout ten jediný obchod, co tu mají,“ řekl Luke. „Možná by lup stačil na to, abychom si v saloonu dali každý sklenici whisky.“

„Jak tě vůbec napadlo, že bych vás za svoje těžce vydřené peníze mohl pozvat na drink?“ zasmál se Johnson.

„Tvoje pozvání bychom ani nemohli přijmout,“ řekl Will suše. „Nemůžeme si dovolit ukázat se v civilizaci. Všude jsou rozvěšeny naše zatykače.“

„Tak co vlastně chceme v téhle díře?“ zavrčel Madsen. „Pojed'me dál.“

„Podle mých informací mají vojáci s puškami projet tudy,“ řekl Luke. „Nevím ale přesně který den. Proto musí někdo z nás do města a vyptat se, jestli tu už byli, a pokud ano, tak kterým směrem odjeli.“

„To po mně nechtěj,“ řekl Johnson. „Po tom procesu byl můj obličej ve všech novinách.“

„Ale na Cherokeeho žádný zatykač neexistuje,“ řekl Luke.

„V Texasu ne,“ přikývl míšenec.

„Dobře, tak se o to postarej,“ rozhodl Luke. „Nevyptávej se moc nápadně, raději poslouvej, jestli se něco nedozvíš z doslechu. A vrať se okamžitě, jak něco zjistíš! Najdeš nás v tamtom lesíku.“

„Myslím, že na mě nebudete dlouho čekat,“ mínil Cherokee. „Do takové díry nikdo cizí nepřijede, jak je rok

dlouhý, a o oddílu vojáků by se mluvilo ještě týden.“

Pobídl koně a pustil se z kopce.

Johnson za ním chmurně hleděl.

„Věříš té rudé kůži?“ zeptal se nakonec.

„Stejně tak jako tobě nebo jinému z téhle party hrdlořezů,“ odvětil dvojznačně Luke.

„Ale nás znáš už celé roky a toho míšence ne.“

„Právě proto můžu doufat, že je spolehlivější než vy,“ zasmál se Luke. „Vy už teď myslíte na to, jak urvat co největší podíl na kořisti. Naproti tomu on bude se svým podílem naprosto spokojen.“

„Co když nás zradí?“ zeptal se Madsen. „Na každého z nás je vypsaná odměna. Věřím tomu, že by raději dostal prachy vypsané na naše hlavy než naše skalpy.“

„Odměna za nás všechny je nižší než jeho podíl na kořisti, kterou získá, když se náš plán podaří. Ten rudoch možná neumí číst a psát, ale počítat jistě umí, na to vem jed.“

Cherokee zastavil před obchodem. Sesedl a uvázal koně. Rozhlédl se vlevo a vpravo, pak vešel do dveří.

Drobný starší muž právě valil skrz místnost soudek páchnoucí po slanečcích. U zadní stěny ho postavil, otřel si ruce do zelené zástěry a otočil se na zákazníka.

„Co pro vás mohu udělat, pane?“ zeptal se.

„Potřebuji nějaké zásoby,“ odvětil Cherokee.

„V kapalně nebo pevně podobě?“

„No, musím přiznat, že proti sklence whisky bych nic nenamítal, i když je tak brzy ráno. Ale jak jsem viděl, saloon vedle je ještě zavřený.“

„To se dá napravit,“ řekl obchodník. „Saloon mi také patří. Pojdte, otevřeme. Dáte si drink a já vám zatím

zabalím nákup.“

Otevřel dveře vedoucí do malého výčepu, nechal hosta vstoupit před sebou a pak na krátkých nožkách pospíšil za nálevní pult.

„Vyplatí se vám vůbec ten saloon?“ zeptal se Cherokee a sáhl po sklence a láhvi, kterou mu majitel přisunul. „Z pár místních asi žít nemůžete a cizinec se tu ukáže zřídkakdy.“

„Jistě, samotný saloon by mě neuživil, ale mám přece i obchod. Cizinci sem zavítají častěji, než myslíte. Například zrovna včera večer tu byla skupina vojáků.“

„Opravdu? Asi tu bylo docela živo.“

„Bohužel ne. I když bylo chvíli před západem slunce, poručík trval na tom, že pojedou dál. Koupili jen nějaké potraviny, hodili do sebe drink a dali se s tím vozem na další cestu. Daleko se asi nedostali, asi se utábořili už pár mil za městem.“

„Zvláštní,“ poznamenal Cherokee. Opatrně usrkával whisky. „Máte dobrou whisky a v posteli by se jim spalo lépe než venku v divočině na tvrdé zemi.“

„Ano, tomu jsem se také divil,“ přikývl muž. „Myslím, že to mělo něco společného s tím oplachtovaným vozem. Ani na okamžik ho nespustili z očí. I když šli na skleničku, jeden z nich zůstal s puškou na voze a hlídal.“

Ztišil hlas, ačkoliv v místnosti kromě nic dvou nikdo nebyl.

„Já myslím, že vezli peníze. Žold pro posádku ve Fort Stockton. Jistě to byly desetitisíce dolarů.“

„Takže to byla silná eskorta, předpokládám.“

„Ne, jen směšných pět chlapů. Za svých mladých let bych svolal pár přátel a pak... Dnes už to nejde.“

„Cítíte se starý pro nějaký větší podnik?“

„Ne, vůbec ne. Ale nejsem už ten mladý divočák. S lety jsem se stal solidním. Dokonce tak solidní, že mě zvolili místním maršalem.“

Muž sáhl do zásuvky u pultu vytáhl hvězdu s nápisem Marshal a připnul si ji na úzkou hrud’.

„V tom případě jsme kolegové,“ řekl Cherokee. „Jsem texaský marshal a potřebuji vaši pomoc.“ Vytáhl z kapsy svůj odznak a ukázal ho „kolegovi“. „Vím o tom, že banda Luka Hancocka se chystá tento transport přepadnout, a já mám v plánu je zastavit.“

„Luke Hancock? Ten darebák se odváží do těchto končin? Ve své kanceláři, tedy přesněji řečeno na stole v rohu obchodu, mám celou hromadu zatykačů na něho a na lidi z jeho bandy. Kdyby se nám podařilo toho chlapa dostat... jak vám mohu pomoci, marshale? Potřebujete lidi?“

„Tolik lidí, kolik potřebuji, byste v tomhle malém městečku zřejmě nesehnal. Musíme především varovat vojáky.“

„Dobře, pošlu za nimi svého vnuka.“

„Má dost rychlého koně?“

„Vlastním nejlepší koně široko daleko. Nájemní stáj je totiž taky moje.“

„V tom případě musíme co nejrychleji předat zprávu nejbližšímu šerifovi a armádě ve Fort Stockton. Jak dlouho bude posel potřebovat na cestu?“

„Není nutné, aby jel celou cestu,“ usmál se městský marshal. „To by trvalo celý den. Ale jen pár mil odsud vede telegraf. Umíme se napojit. Můj synovec Eric se v tom vyzná. Jaký telegram má odeslat?“

„Napiší vám to. Máte papír a tužku?“

„Jistě,“ přikývl šerif. „Mám všechno, co člověk může potřebovat. Kdybyste chtěl bílého slona, seženu ho pro vás. Jen řekněte velikost a stáří a jestli má být ten slon africký nebo indický.“

„Jaká škoda, že musíte žít v tak malém a odlehlém místě!“ usmál se Cherokee. „Muž vašich schopností by to

jinde dotáhl daleko.“

Starý muž se polichoceně zasmál, zatímco Cherokee psal vzkaz.

„Povězte, marshale, proč nejedete za vojáky sám?“ zeptal se.

„Protože chci mít bandity stále na očích,“ odvětil Cherokee. Nepovažoval za nezbytné prozradit tomuto muži, že se stal novým členem Hancockovy bandy.

„Nevysílejte ale oba posly současně,“ řekl. „Musí se chovat naprosto nenápadně, nesmí dát najevo spěch. Předpokládám, že bandité město sledují.“

„Nebojte se, ti dva nejsou žádní hlupáci. Vždyť patří do mé rodiny.“

Cherokee dopil sklenici.

„Musím jet,“ řekl. „Zabalte mi tedy nějaké jídlo. A nepokoušejte se v žádném případě proti Hancockovi cokoli podnikat! Nemáte na to ty správné lidi. Pošlete jen posly. Zbytek zařídím já s policií a armádou.“

„Můžete se na mě spolehnout,“ přikývl muž. „A teď pojďme. Co potřebujete? Šunku, fazole, kávu?“

„Ano a především vaši mlčenlivost! Nikdo ve městě kromě vašich dvou příbuzných se nesmí nic dozvědět. Pokud se rozkřikne, že je v okolí Luke Hancock...“

„...půlka místních propadne panice a bude chtít utéct a druhá půlka se napije na kuráž a pak se vydá na lov odměny, která je vypsaná na Hancockovu hlavu,“ dokončil muž větu. „To by bylo boží dopuštění a jistě by se to neobešlo bez mrtvých.“

„Vlákám jeho bandu do pasti,“ řekl Cherokee. „Při tom mi nesmí nikdo házet klacky pod nohy.“

„To se rozumí! Umím mlčet jako hrob. To jsem se naučil v padesátiletém manželství. A můj vnuk a synovec budou držet také jazyk za zuby. Nikdo z mých lidí se vám nebude plést do řemesla, marshale.“

Will Hancock ležel za suchým keřem na vrcholku kopce a pozoroval dalekohledem jedinou ulici pod sebou.

Z obchodu právě vyšel Cherokee a nějaký starší chlapík.

„Nakoupil zásoby,“ řekl Madsenovi, který ležel vedle něj.

„Doufám, že ten rudoch nezapomněl na pár lahví ohnivé vody,“ prohlásil Madsen.

Sledovali, jak Cherokee nakládá potraviny do sedlových brašen a nasedá na koně.

Obchodník na něj ještě něco zavolal a mávl mu na rozloučenou.

„Řeknu Lukovi, že se náš indiánský kamarád vrací,“ řekl Madsen.

„Počkej chvíli! Chci se podívat, co ten staroch vyvádí.“

Muž před obchodem měl náhle naspěch. Přeběhl ulici tak rychle, jak no jen mohl, a zmizel v otevřené bráně stáje na opačném konci ulice.

O pár minut později vyjeli na ulici dva jezdci. Kývli na něho a beze spěchu odjížděli každý jiným směrem. Ani jeden z nich nejel po cestě, která probíhala hlavní ulicí.

„Ten chlap je někam posílá!“ řekl Madsen.

„Vypadá to tak,“ zabručel Will. „To jsem zvědavý, co na to řekne Luke.“

„Už jsi zpátky?“ zeptal se Luke, když Cherokee sesedal.

„Mám všechno, co potřebuji,“ řekl míšenec. „Jídlo na několik dní a pár informací.“

„Už tam byli vojáci?“

„Ano, včera večer. Pět mužů, jak jsi říkal, i s poručíkem.“

Nepřespali ve městě, okamžitě táhli dál. Prý se dobře starali o svůj náklad.“

„Všimli si toho dokonce ti troubové tam dole?“ řekl Johnson.

„Majitel obchodu si myslel, že vezou peníze.“

Luke se zasmál.

„To by bylo skvělé! Mohli bychom si vzít rovnou peníze a nemuseli bychom prodávat pušky Apačům. Kdo byli ti dva chlapi, které ten obchodník poslal pryč?“

„Nevím,“ odvětil Cherokee. „Neviděl jsem je.“

„Nevyprávěl jsi tomu chlápku nic o nás?“ zeptal se Johnson.

„Co si o mně myslíš? Nechce se mi na šibenici stejně jako tobě. Kterým směrem ti dva odjeli?“

„Jeden vlevo a druhý vpravo,“ odvětil Will. „Pryč od cesty.“

„Takže nejeli za vojáky,“ řekl Cherokee.

„Možná znají přímou cestu, aby vojáky rychleji dohonili. Ti se musí s vozem držet na cestě. Samotný jezdec může projet přímo přes kopce a přes údolí.“

„Možná máš pravdu,“ přikývl Cherokee. „Místní chlapi věří, že vojáci vezou bedny peněz... nejsme asi jediní, kdo při tomto pomyšlení přijde na zajímavé myšlenky...“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Madsen nechápavě.

„Chce tím říct, že počestní občané se možná pustili za nákladem toho vozu,“ odpověděl Luke. „Bylo by dost nepříjemné, kdyby nás někdo předstihl. Jedeme!“

„A co když nás Cherokee zradil?“ křikl Madsen.

Hleděl na poloiндіána s neskrývanou nenávistí.

„V tom případě ho zabiju,“ řekl Luke. „Stejně jako kohokoliv jiného, kdo mě zradí. Ale nemyslím, že by byl tak hloupý. Co by z toho měl? Těší se na výdělek stejně jako my.“

„Zdá se mi, že chtějí do Reedley,“ řekl šerif Dillon. „Můžou tam sehnat proviant a čerstvé koně. Jenže zatím se drželi dál od silnice a obloukem se vyhýbali každé usedlosti.“

„To znamená, že se tady vyznají,“ dodal Joe.

„Luke Hancock tu několik měsíců provozoval svoje rejdy, než jsem ho zatkl. Pokud chce skutečně do Reedley, mohli bychom ušetřit čas, kdybychom jeli přímo po silnici.“

„Ale jestli se pletete, pak tratíme mnohem víc času,“ namítl jsem. „Pak budeme potřebovat možná celý den, než znovu nalezneme stopu.“

„Přesto bychom to měli riskovat,“ mínil Joe. „Mohli bychom být v Reedley před Hancockem, kdybychom zvolili nejkrátsí cestu?“

„Ne. Pokud jeli celou noc, už tam musí být. Ale my tam můžeme dorazit asi za hodinu.“

„Dobře, poslechneme váš instinkt, šerife,“ souhlasil jsem.

Cesta se vinula širokými oblouky mezi pahorky. Pro spřežení mezků bylo zhora nemožné jet přímo, to by bylo náročné i pro jezdce. Jen někdo, kdo měl silného vytrvalého koně a dobře se vyznal v kopcích a údolích, tak jako Phil Reedley, mohl riskovat zkratku. Kdokoliv jiný by beznadějně zabloudil.

Philův nízký svalnatý pony byl pokrytý potem, když ho Phil zastavil na hřebeni.

Dole pod ním vedla cesta a na ní čtyři muly táhly vůz s

plachtou. Na kozlíku seděli dva muži v uniformách. Dva vojáci jeli vepředu a jeden skupinu uzavíral.

Phil zvedl ruku, aby na ně zamával.

Nikdo se ale nepodíval jeho směrem. I když bylo ještě brzy, zdálo se, že jsou již unavení. Zřejmě odpočívali jen krátce a vyrazili za svítání. Nikdo z nich si nevšiml jezdce na kopci vpravo nad nimi.

Než Phil pobídl koně, aby sjel dolů svahem, otevřel ústa, aby na vojáky zavolal.

K tomu se už nedostal.

Uslyšel krátké zlověstné zasvištění ve vzduchu. V příštím okamžiku pocítil silný náraz do zad.

Spadl ze sedla. Bolest, která zuřila v jeho hrudi, ho víc překvapila, než vyděsila.

Pokoušel se vstát. Teprve nyní zaznamenal železný hrot šípu, který trčel z jeho hrudníku. Šíp mu projel tělem.

Nevěřicně zíral na konec šípu, který byl rudý jeho krví. Stále nechápal, co se stalo.

Divil se, proč slunce rázem pohaslo. Obloha, k níž vzhlížel, jakoby v ní hledal spásu, se zatměla. Kopce okolo se ponořily do tmy.

Phil se sesunul stranou. Skutálel se kus svahem a zůstal viset v keři.

Neslyšel už tiché kroky indiána, který uchopil ponyho za uzdu a odvedl ho z kopce.

Neslyšel ani rachot kol dole na silnici a klapání kopyt čtyř koní a čtyř mul. Zvířata kráčela kolem se svěšenými hlavami, podobně jako muži na kozlíku.

Nikdo z vojáků neviděl mladíka, který přijel, aby je varoval a který na svahu v trnitém keři vydechl naposled.

Údery kopyt na tvrdé zemi se hlasitě rozléhaly v úzké

soutěsce.

Slyšeli jsme je dostatečně brzy a zastavili jsme své koně.

Jezdce, který se k nám blížil, zatím nebylo vidět za zákrutem cesty. Zdálo se, že nemá naspěch. Jeho kůň šel volným krokem. Nyní se zastavil úplně. Joe sklouzl ze sedla a odepnul si ostruhy. Vytáhl z pouzdra pušku.

„Podívám se tam,“ zašeptal. „Počkejte tady.“

Když krácel k výběžku skály dvacet kroků od nás, neslyšel jsem vůbec jeho kroky. Opatrně nahlédl za roh, pak se otočil a mávl na nás, abychom ho následovali. Jeli jsme k němu. Joeův kůň krácel poslušně za námi.

Joe ukázal na koně bez jezdce, který stál deset kroků před námi a okusoval suchou trávu rostoucí z praskliny ve skále. Když jsme se přiblížili, zvedl hlavu.

„Na sedle je krev,“ řekl Dillon. „Kde je jezdec?“

Zahleděl se dál do soutěsky.

„Nejsou tu sedlové brašny, žádné jídlo, ani deka ani nic jiného,“ řekl jsem. „Buďto ten jezdec neměl dalekou cestu nebo ho důkladně obrali.“

Joe ukázal na značku na zadku koně. Bylo to honosné R.

„Znáte tohle znamení, šerife?“ zeptal se.

„Dillon přikývl.

„Ano, patří starému Gusi Reedleymu ze stejnojmenného města. Patří mu tam všechno. Saloon, obchod, stáj, hřbitov... Kdyby tam měli kostel, patřil by mu také.“

„Ta krev je ještě čerstvá,“ řekl Joe. „Jezdec nebude daleko.“

Nemuseli jsme dlouho hledat stopu vedoucí z nízkého kopce. Druhá stopa vedla současně do kopce.

„Není pochyb, ty stopy pochází od toho stejného koně,“ řekl Joe. „Zdá se, že vyjel nahoru, ale kůň se dolů vrátil bez něj. To znamená, že je ještě někde nahoře.“

Našli jsme mrtvého v trnitém keři jen několik kroků pod hřebenem. Ležel obličejem dolů a ze zad mu čněl šíp.

Dillon muže napůl otočil, aby se mu mohl podívat do tváře.

Byl to sotva dospělý mladík, asi osmnáct let.

„To je Phil Reedley, vnuk starého Guse,“ řekl. „Ten šíp pochází od Apačů, nejspíš od Chirikavů, k nimž patřil i ten indián, kterého jste zastřelil v noci.“

„Takže jsou na válečné stezce,“ řekl Joe.

Šerif potřásl hlavou.

„Kdyby tomu tak bylo, už bych se o tom doslechl. Jde jen o bojovníky, kteří putují osamoceně, možná jsou to zvědové. Ale takoví se nedají nikdy vidět a nezanechávají stopy, například mrtvoly... Ale u toho starého mizery Geronima člověk nikdy neví, co chystá. Je nevyzpytatelný.“

Shlížel jsem dolů ze svahu, pod nímž se táhla cesta.

„Proč jel ten mladík přes kopce, když je dole silnice?“ podivil jsem se.

„Přijel sem nejkratší cestou z Reedley,“ odpověděl Dillon.

„Ale kam mířil, to vám neřeknu.“

Poručík Collins jel s šedovlasým seržantem Wagnerem před vozem. Nejen, že považoval za svou povinnost cválat jako velitel v čele oddílu, ale především, že neměl chuť vdechovat prach zvířený koly vozu a kopyty mul.

Ze strany pohlédl na seržanta.

„Co je to s vámi, seržante? Viděl jsem takto znechucené vojáky, kterým armáda dlužila tři měsíce žold. Ale vy se tváříte ještě kyseleji než obvykle.“

„Ten Apač mi nejde z hlavy,“ odpověděl seržant Wagner.

„Od té doby, co jsme ráno vyrazili, se nám neukázal.“

„No a? Budťte rád. Ten rudoch se o nás pravděpodobně nezajímá a jde si po svých.“

„Apači vedou válku jinak než bílí, pane,“ řekl Wagner. „Když nikde nevidíte nepřátelskou armádu, znamená to, že tam skutečně není. Ovšem když nevidíte Apače, znamená to, že stojí za vámi a chystá se vás jednou rukou popadnout za vlasy, aby vám tou druhou podrízl krk.“

„Nezajímají mě chmurné předtuchy, pro mě platí jen fakta. Pokud si myslíte, že je ten rudoch stále v okolí, pošlete jednoho muže, aby ho zneškodnil.“

Seržant zavrtěl prošedivělou hlavou.

„Je nemožné najít Apače, který si nepřeje být nalezen. I kdyby se náš člověk vrátil, o čemž pochybuji, nebyl by to důkaz, že okolo nejsou Apači. Největší chyba by byla, kdybychom se rozdělili. Vyřídili by nás jednoho po druhém. Nemůžeme dělat nic jiného, než mít oči otevřené a pušky nabitě...“

Ještě než jsme zastavili před domem, v němž se nacházel saloon a jediný obchod, shromáždili se kolem nás snad všichni obyvatelé tohoto hnízda.

Muži, ženy a děti mlčky hleděli na mrtvého, kterého jsme přivezli na hřbetě jeho koně.

Jako poslední přišel drobný starý muž. Jeho vlasy byly bílé a v obličeji měl vepsány hluboké vrásky, ale jeho podoba s mrtvým byla očividná.

Gus Reedley mlčky hleděl na tělo svého vnuka.

„Jak se to stalo,“ zeptal se nakonec.

„Našli jsme ho v kopcích, ani ne sto kroků od cesty,“ odvětil šerif. „Měl šíp v zádech.“

„O indiánech ten marshal nic neříkal,“ zašeptal stařík. Kostnatou rukou hladil mrtvého po vlasech.

„Jaký marshal?“ zeptal jsem se.

Stařec na mě poprvé pohlédl. Jeho pohled zavadil o odznak na mé vestě.

„Říkal si Cherokee, míšenec. Řekl, že je nablízku Luke Hancock se svou bandou a má v úmyslu přepadnout oddíl vojáků, který tudy prošel včera večer. Vyslal jsem svého vnuka Phila, aby vojáky varoval.“

„K tomu už ale nedošlo,“ řekl Joe. „Vojáci nic netuší.“

„Mám strach o Erika,“ řekl Reedley.

„Kdo je to?“ zeptal se Joe.

„Můj synovec. Měl poslat telegrafem zprávu od marshala Cherokeeho do pevnosti Fort Stockton. Stále se nevrátil.“

„Proč chce Luke přepadnout vojáky?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že vezli peníze,“ odvětil Reedley. „Hlídali svůj vůz jako oko v hlavě.“

„To by vysvětlovalo Hancockův zájem o ten vůz,“ pronesl šerif Dillon. „Nejprve jsem si myslel, že pronásledujeme jen uprchlého vraha, který má na svědomí mého zástupce, a pak se k tomu přidá Hancockova banda. A teď i Apači! Jako bychom neměli dost problémů s Johnsonem a Hancockem!“

„Zajímalo by mě, jestli nejsou Apači spolčeni s bílými bandity,“ uvažoval Joe.

„To je absurdní,“ odporoval Dillon. „Apačům by byly peníze k ničemu a Hancock má dost lidí, aby mohl vyřídit pár vojáků.“

„V noci nás napadl Apač, protože jsme pronásledovali Hancocka a jeho lidi,“ tvrdil Joe. „Dnes byl zabit posel, který měl varovat vojáky. Zřejmě taky od Apačů. Nemůžu uvěřit, že by se jednalo o náhodu. Vypadá to, jako by Apači byli na Hancockově straně.“

„Bandité jsou váš problém a i indiáni jsou mi v tuto chvíli naprosto lhostejní,“ řekl Reedley. „Bojím se o

synovce Erika. Někdo se musí vydat za ním a varovat ho před Apači. A vy ostatní – odnesete Phila dovnitř. Potom si přineste zbraně! Kdo ví, jestli se indiáni nechystají nás přepadnout.“

Považoval jsem to za nepravděpodobné, ale neodporoval jsem mu. Nemohlo škodit, když místní budou na stráži.

Eric Reedley si odepnul ostruhy. Zkoumavě hleděl na telegrafní stožár. Neměl u sebe stupačky, ale nebylo pro něj těžké vylézt na hladký sloup. Už se mu to podařilo mnohokrát. Když sloužil u armády, pracoval jako spojař.

Vytáhl z tašky malý přístroj a pustil se vzhůru. Nahoře se mu nabízel široký rozhled do krajiny. Telegrafní sloupy, stojící v pravidelných rozestupech, byly jediný důkaz toho, že je tato země obydlená. Nebyla vidět jediná budova nebo silnice a ani jeden kus polodivokého dobytka.

Hbitými prsty napojil telegrafní přístroj. To co dělal, bylo samozřejmě zakázáno, ale za těchto dramatických okolností nemohl nikdo nic namítat proti tomu, že použije telegraf, aniž by za to zaplatil. Závisely na něm životy několika lidí. Jeho zpráva se musela dostat do Fort Stockton včas.

Eric několikrát stiskl tlačítko, pak se zarazil.

Něco nebylo v pořádku, snad byl ten přístroj porouchaný. Nebo snad...

Eric se chytil příčné tyče, na níž ležely dráty, a ohlédl se.

Viděl řadu sloupů táhnoucí se až k obzoru. Ovšem v této linii zela mezera. Dva stožáry ležely na zemi.

Snad do nich při noční bouřce uhodil blesk. Nebo se někdo se sekerou postaral o to, aby bylo spojení přerušeno.

Eric zklamaně odpojil přístroj od drátu a slezl na zem.

Pro jediného muže bylo nemožné vztyčit dva těžké sloupy a bez nich nešlo spojit přervané nebo přeříznuté dráty. Nebyly dost dlouhé.

Důležité zpráva, kterou měl za úkol odvysílat, nemohla dojít do Fort Stockton včas.

Pomyslel si ale, že Phil mezitím jistě dostihl vojáky a varoval je. Se skupinkou banditů si tedy jistě poradí. Tihle lupiči si odnesou krvavé hlavy.

Luke Hancock se ve zdejší krajině dobře vyznal. Objeli městečko Reedley obloukem, aby nebyli spatřeni. Potom zamířili přímo na severozápad, daleko od cesty přes kopcovitý, nehostinný terén.

Pobízел koně tak tvrdě, že se ostatní měli co namáhat, aby mu stačili.

„Měli bychom šetřit koně,“ řekl jeho bratranec Will, který cválal vedle něj.

„Zapomeň na koně, mysli raději na pušky!“ odsekl Luke. „A hlavně na peníze, které za ně zaplatí indiáni.“

„Jestli budeme ta zvířata tak štvát, složí se nám brzy pod zadkem. Pak už vojáky nedoženeme.“

„To je moje starost. Já vím, co dělám.“

„Kde chceš přepadnout vojáky?“ zeptal se Johnson, který dojel Luka z druhé strany.

„Ještě nevím. Předpokládám, že je dostihneme dnes v noci.“

„Na těch unavených koních?“ poznamenal Will skepticky.

„Koně vojáků jsou také unavení. Kromě toho musí jejich muly táhnout těžký vůz po cestě, takže mají mnohem delší trasu.“

„Jenže mají velký náskok a v noci prakticky neodpočívali,“ trval na svém Will.

„Ve městě ne, ale pár mil za ním. Ve městě se zřejmě necítili bezpeční.“ Luke se usmál. „Nevěřili počestným občanům Reedley a nocovali raději v divočině.“

„Nebo se poručík obával, že se jeho chlapi v saloonu zpijí do němoty,“ zasmál se Johnson. „To jsem u armády párkrát zažil. Například tehdy, když jsme celé týdny křižovali poušť na stopě bandy Apačů. Nenašli jsme jediného indiána, zato tu a tam umučeného bělocha. Tehdy...“

„Nevytáhl jsem tě z vězení proto, abys nám vykládal anekdoty z veselého vojenského života,“ sebral mu Luke slovo. „Kde si myslíš, že se vojáci utáboří?“

„Není tu mnoho vhodných míst,“ prohlásil Johnson. „Zásob a pitné vody mají sami pro sebe dost, ale potřebují čerstvou vodu pro zvířata. Pramen nebo potok. Nebo studnu na nějakém ranči.“

„V místech, kde by měli večer zastavit, není žádný ranč,“ uvažoval Luke. „Ale je tam potok s dobrou vodou a dostatkem trávy. Kolik myslíš, že postaví hlídek?“

„Je jich pět, takže nanejvýš dvě. Pokud se bude poručík cítit v bezpečí, tak jen jednu. V tom případě se budou střídat po dvou hodinách. Jestli budou hlídat dva muži, tak se budou střídat po čtyřech hodinách.“

„To zní dobře,“ zasmál se Madsen. Jel vedle Cherokeeho a Scotta ve druhé řadě. „Pokud se nám podaří vyřídit hlídky tiše, podržíme ostatní ve spánku.“

Luke se otočil v sedle.

„Postaráš se o jednoho ze strážných, Cherokee?“

„Klidně o oba, když mi dáš deset minut,“ odvětil míšenec.

„Vidíte, má to výhody, že s námi jede rudý hrdlořez,“ zasmál se Luke.

Jeho kumpáni se připojili.

Cherokee měl dojem, že se těm mužům poprvé zavděčil. Pokud mu začnou důvěřovat, jeho úloha bude mnohem lehčí.

Vojáci měli být už dávno varováni a měli by se mít na pozoru. Pomoc z Fort Stockton je jistě už také na cestě. Nyní šlo Cherokeeemu již jen o to, aby navázal s poručíkem kontakt, aniž by se o tom bandité dozvěděli.

Cherokeeho nálada byla stejně dobrá jako nálada banditů, ale jeho tvář zůstala neproniknutelná jako obvykle.

Pokud by ti muži měli tušení, co si myslí, dlouho by nežil. Jeho kolt byl stále bez nábojů. Jen s nožem by neměl šanci proti pěti chlapům, z nichž každý měl na svědomí více než jednu vraždu.

Starý Gus Reedley nás opatřil čerstvými koňmi. Měl jich ve své stáji víc než dost. Věděli jsme přibližně, jaký bude Hancockův cíl, takže jsme neztráceli čas hledáním stopy.

Hancock chtěl přepadnout pět vojáků, kteří byli na cestě s těžkým oplachtovaným vozem. Předpokládali jsme, že se to má stát již v noci, ale dříve je dostihnout nemohli. Spočítali jsme si, kde se tak asi stane.

Když říkám „my“ myslím tím především šerifa Dillona. Vyznal se ve zdejší krajině mnohem lépe než já nebo Joe. Proto převzal vedení.

„Když budeme mít štěstí, předjedeme bandity,“ řekl Joe. „Naši koně jsou čerství, zatímco koně banditů jsou na cestě kdoví jak dlouho. Scott s Johnsonem jsou v sedle už od útěku z vězení.“

„Možná si také opatřili čerstvé koně,“ namítl jsem.

„To asi těžko,“ mínil šerif. „Široko daleko není ranč nebo farma. Jediné osídlení na cestě, kterou bandité zvolili, bylo Reedley a tam se neukázali. Neměli příležitost vyměnit koně. Snad jen kdyby...“

Dillon se odmlčel. Zapřemýšlel se nad tím, co ho právě napadlo, jak prozradil jeho výraz.

„Žije tu nedaleko jeden napůl pomatený chlapík jménem Rocky Lancaster, který hledá zlato,“ pronesl nakonec. „Zatím nic nenašel, aspoň myslím. Když jsem tehdy zatkl Hancocka, panovalo podezření, že s ním byl ten střelený zlatokop spolčen. Ale důkazy pro Rockyho spoluvinu neexistovaly. Proto ani nešel před soud.“

„Kde bychom našli toho Lancastera?“ zeptal se Joe.

Dillon mlčky ukázal vpřed, směrem, kam jsme mířili.

Malá chata stála těsně nalepená u téměř svislé skalní stěny. Zdálo se, že domek je z poloviny vestavěn do skály. Měl jen jediné malé okno zajištěné bytelnou okenicí z dubových prken. Také dveře byly natolik pevné, že mužům připomínaly vězeňskou celu, kterých poznali už dost.

„Je to jak malá pevnost,“ řekl Will. „Zaútočit se dá jen z jedné strany, obránce má volný výhled... Ten chlap se asi bojí o svoje zlato.“

„Pochyboval bych, že někdy něco našel,“ ušklíbl se Luke. „Ale jeden nikdy neví. Kdyby něco našel, neprozradil by to.“

Vzhlíželi ke skalní stěně. Pár kroků od boudy zela ve skále široká díra – vstup do dolu. U paty stěny se vršily hromady hlušiny, kterou majitel dolu hrnul dolů ze svahu.

Pod kopcem vedl potok, kde si kopáč zřídil propírku. Sváděl vodu dřevěným korytem na síto z hrubého drátu.

„On si myslí, že takovým sítem propadne písek a zlato se...“

„Pracky nahoru, vy neřádi!“ poručil hlas za jezdci. „Myslíte si, že se tu celé roky dřú, abyste vy přišli a vzali si moje zlato? Ruce nahoru, bude to?“

Než jezdci stačili poslechnout, zaduněl výstřel.

Kulka srazila Madsenovi klobouk z hlavy.

Madsen pustil uzdu a bleskově uposlechl příkazu. Ostatní muži ho okamžitě napodobili.

Také Luke zvedl ruce, ale nepřestával se usmívat, což prozrazovalo, že věc bere jen jako vtip.

„Nech těch nesmyslů, Rocky!“ řekl. „Copak nepoznáváš starého kamaráda?“

Muž s puškou se zaposlouchal.

„Luke Hancock?“ řekl pak. „Jsi to ty? Myslel jsem, že si ještě pár let posedíš v kriminále.“

„Jistě. Ale moc se mi tam nelíbilo, a tak jsem jednoho dne odešel. Můžeme konečně dát ty ruce dolů? Začínám si připadat jako pitomec.“

Rocky sklonil pušku.

„Sesedejte a pojd'te dál!“ uklidnil se. „Napijeme se něčeho ostrého na shledání.“

Přišel blíž a obešel jezdce, aby jim viděl do obličejů.

Byl to drobný křivonohý muž s divokými šedivými licousy, které mu téměř zakrývaly obličej a znemožňovaly odhadnout jeho věk. Malé hbité oči jezdily z jednoho na druhého.

„Dostal jsi mou zprávu?“ zeptal se Luke.

Zlatokop přikývl.

„Jo, ale nevěděl jsem, jestli je ten dopis od tebe. Neznám tvůj rukopis.“

„Obstarať jsi koně?“

„Jistě. Pět kousků, jak jsi chtěl. Ale jak vidím, je vás šest. Kdo je ten rudoch?“

Ukázal puškou na Cherokeeho.

„Míšenec,“ opravil ho Luke. „Patří k nám jen několik hodin. Jmenuje se Cherokee a...“

„Cherokee? Tak se jmenuje jeden texaský marshal. Nikdy jsem ho neviděl, jezdí víc na sever, v Panhandle, ale...“

„Texaský marshal?“ zopakoval Hancock nevěřicně. Zíral nechápavě na Cherokeeho. „Já jsem myslel, že si ten chlap dělá legraci, když řekl, že se druhým jménem jmenuje marshal.“

„Byla to legrace,“ řekl Cherokee. „Existuje jeden texaský marshal toho jména. Setkal jsem se s ním. Někdy používám jeho jméno. Moje vlastní je na mnoha letácích...“

Pokusil se o úsměv.

Nikdo z mužů, kteří ho obklopovali, se neusmíval.

Hleděl do zachmuřených obličejů a bezcitných očí banditů a věděl, že od nich se milosti nedočká.

Svobodník Keegan si znuděně pohrával s opratí čtyřspřeží mul. Tu a tam se s úšklebkem otočil na Davea Shannana, který seděl na kozlíku vedle něj a zápasil se spánkem.

„Z čeho jsi tak unavený?“ zeptal se. „Opírat se o pušku a zívát přece není tak namáhavé.“

„Jsem unavený z toho, jak se celé dny dívám na zadky tahounů,“ prohlásil Shannan. „A na záda našeho ctižádostivého poručíka.“

„Náš seržant se ale nenudí. Je celý den neklidný, jako by seděl na škorpionovi. Jen proto, že ráno viděl Apače.“

„Seržant má vidiny. Tady nejsou žádní Apači. Ti se motají v Mexiku a jsou šťastní, že je armáda nechává na

pokoji. Nejsou tak hloupí, aby přešli hranici a něco si s námi začali. Ale nic bych proti tomu neměl. Malý lov na indiány by nám jen prospěl od nudné služby. Jenom stále jezdit, pochodovat, cvičit, zdravit nadřizené...”

„...a zírat na mezí prdele,“ zasmál se Keegan. „Co si vlastně myslíš o puškách, které vezeme? Jsou winchestrovky lepší než naše springfieldky?“

Shannan pohlédl na pušku ve své ruce.

„Springfieldka je mi mnohem milejší. Je sice jen jednoranná, ale zato mnohem přesnější. Má také větší dostřel a průraznost. Winchestrovka je spíš zbraň pro civilisty. Například kovboji ji zbožňují. Už jen proto, že v ní lze užít stejnou municí jako do koltů.“

„Dvě stovky nových pušek a deset tisíc nábojů,“ pronesl Keegan. „Znal bych obchodníky, kteří by zaplatili plno peněz.“

„Indiáni by zaplatili mnohem víc. V ryzím zlatě.“

„Nebo v chladné oceli,“ dodal Keegan. „Nechají si zlato a podříznou ti raději krk.“

„Kolik by tvoji přátelé zaplatili za jednu pušku?“ zeptal se Shannan tlumeným hlasem.

Kdyby jejich rozhovor poslouchal poručík, mohl by ho posuzovat jako zradu. Ani seržant Wagner by s takovým podnikem nechtěl mít nic společného. A mladý Orwell... Ten chlapec nebyl u armády dostatečně dlouho, aby se naučil nenávidět cokoli, co souvisí s uniformou. Věřil stále v tak staromódní věci, jako je čest, povinnost, vlast a všechny podobné nesmysly.

„Za jednu pušku moc nedostaneš,“ odvětil Keegan stejně tiše. „Ale za pár plných beden... z toho bychom mohli žít celý rok.“

„A armáda by nám byla ukradená,“ doplnil Shannan.

„Museli bychom zahodit uniformy a změnit si jména a začít nový život někde daleko. Ale to by mi rozhodně

nedělalo potíže.“

„Zdá se mi, že jsi už o všem přemýšlel.“

„Od té doby, co mi seržant dal rozkaz dobrovolně se přihlásit na tento úkol,“ přikývl Keegan. „Znám obchodníka, který mi dal najevo vážný zájem o náš náklad.“

„A jak se chceš těch beden zmocnit? Poručík se seržantem spolupracovat nebudou a Orwell jistě také ne.“

„Orwell je hodný chlapec, ale není to hrdina. Jistě se přidá na stranu vítězů. A náš mladý poručík je jen namyšlený fracek, toho člověk nemůže brát vážně. Ale seržant je dost tvrdý chlap.“

„Museli bychom ho zlikvidovat, abychom se dostali ke zbraním.“

„Měl bys výčitky svědomí?“ zeptal se Keegan.

„Nemám ve zvyku střílet na vlastní lidi.“

„I kdyby ti stáli v cestě k bezstarostnému životu? Rozmysli si to. Máš na to hodně času, zatímco budeš zírat na zadky těch zvířat a polykat prach.“

Madsen zíral na Cherokeeho.

„Já jsem tomu mizernému rudochovi nikdy nevěřil,“ zasyčel. „Kdyby bylo po mém, odstřelil bych ho v té boudě, hned jak jsme ho našli.“

„Jenže na tobě nezáleží,“ řekl Luke. Zachoval si klidnější výraz než ostatní, ale přesto nepůsobil méně nebezpečně. „Kdybychom se řídili tvými nápady, houpali bychom se dávno na šibenici.“

„Ale tentokrát měl Madsen pravdu,“ řekl Johnson. „Cherokee nás prozradil. Poslal někam ty dva chlapy. Teď můžeme na celý plán zapomenout.“

„Za to ho zabiju!“ zavrčel Madsen.

Vytrhl kolt z pouzdra.

Cherokee nepochyboval, že by mohl být rychlejší než bandita, ale nemělo smysl sahat po koltu, protože jeho zbraň nebyla nabitá. Měl sice náboje v opasku, ale zatím se nedostal k tomu, aby kolt dobil.

Bandité mu plně nedůvěřovali. Především Johnson s Madsenem ho nespustili ani na chvíli z očí.

Luke chytil Madsena uklidňujícím gestem za paži.

„Zabít ho můžeš kdykoliv později. Než ale potáhne do pekla, musí nám prozradit, s jakou zprávou vyslal ty dva chlapy z Reedley.“

Zlatokop Rocky se drsně zasmál.

„Ten vám nic neprozradí. Rudoši umí mlčet. Ani u mučednického kůlu z nich nedostaneš ani hlásku.“

„Nesmysl! Indiáni cítí bolest jako všichni. Navíc je napůl běloch. Ten bude mluvit, to vám slibuji.“

Vytáhl z opasku dýku.

Will a Scott drželi zezadu Cherokeeemu paže.

Hancock přistoupil k Cherokeeemu. Zašklebil se a oči mu jiskřily ledovou krutostí. Jeho zjizvený obličej působil smrtelně nebezpečně.

Zvedl nůž a přiložil ostrou čepel marshalovi na hrdlo.

„Můžeš si vybrat, jestli zemřeš rychle a skoro bezbolestně nebo pomalu,“ řekl. „Záleží jen na tom, jestli se nám tvoje odpovědi budou zamlouvat. Pokud ne, přenechám tě Madsenovi. Je to sadistický dobytek. Bude se smát, až ti bude zaživa stahovat kůži z těla.“

„Když už víte, kdo jsem, můžu vám povědět celou pravdu.“

Při každém slově, které Cherokee promluvil, mu ostří nože rozdíralo kůži na krku.

„Vyslal jsem jednoho posla, aby varoval vojáky. A druhého, aby odvysílal zprávu do Fort Stockton. Vojáci byli tedy dávno upozorněni a čekají na vás. A dalších

nejméně dvacet mužů se již blíží z pevnosti, aby pomohli svým druhům. Jak řekl Johnson: váš plán ztroskotál.“

Bandité na něj zaraženě zírali.

„Nevěřím mu ani slovo,“ vykřikl Madsen. „Ti rudoši lžou, jakmile otevrou hubu!“

„Neznám indiána, který by všechno prozradil, když se mu pohrozí nožem,“ přidal se Will. „Ten chlap z nás dělá hlupáky.“

„Ale to, co povídá, zní rozumně,“ přemýšlel Luke. „Na jeho místě bych udělal to samé. Poslal bych někoho varovat vojáky a telegram do pevnosti. Zdá se mi, že mluví pravdu.“

„Takže naše plány uboze ztroskotaly,“ prohlásil Scott.

„Ne tak docela,“ řekl Johnson s křivým šklebem. „Alespoň jste mi zachránili krk. Ale na zlato od Apačů můžete zapomenout.“

„Měli bychom si pospíšet a zmizet odsud,“ řekl Will. „Vojáci z Fort Stockton na sebe nedají dlouho čekat a jistě s nimi pojede i nějaký ten šerif.“

„Co jste to za bandu poserů?“ Luke odtáhl nůž od Cherokeeho krku a otočil se na kumpány.

„Chcete se vzdát a zmizet při prvním zádrhelu. Chcete zahodit největší kořist v životě?“

„Vojáci jsou připravení a čekají nás,“ pronesl Will. „Chceme od nich několik beden pušek, ale jediné, co dostaneme, bude kulka přímo mezi oči.“

„Tam by ti rozhodně neublížila,“ ušklíbl se Luke. „Máš totiž prázdnou hlavu. Přemýšlejte, pitomci! Vojáci z Fort Stockton mají dalekou cestu. Než sem dorazí, budou poručík a jeho panáci vyřízení. Je jich jen pět stejně jako nás. Opravdu se jich bojíte?“

„Vědí o nás a budou se mít na pozoru,“ připomenul Johnson.

„Jistě, odteď nezamhouří oka. Budou se stále otáčet,

jestli nejsme za nimi. Než na ně udeříme, nadělá si každý z nich desetkrát do kalhot.“

„Nepodceňuj je!“ varoval Johnson. „Potkal jsem u armády pár opravdu tvrdých chlapů.“

„Vědí, že je napadneme, ale nevědí kde a kdy. V tom spočívá naše výhoda. My určíme místo a čas přepadem. Udeříme na ně ze zálohy, nebudou mít šanci.“

„Myslím, že bychom to mohli zkusit,“ souhlasil bez nadšení Will.

Scott přikývl.

„Dobře riskneme to!“ řekl Madsen. „Ale tady toho už nepotřebujeme.“ Namířil kolt zase na Cherokeeho.

„Musím si ještě něco promyslet,“ řekl Luke. „Budu se ho muset na něco zeptat.“ Obrátil se na zlatokopa. „Máš tu nějakou místnost, kde bychom ho mohli bezpečně zavřít?“

Rocky přikývl.

„S tím ti pomůžu. Bude to mnohem jistější než jakékoliv vězení, ze kterého jsi utekl. Pojď za mnou.“

Kráčel napřed do svahu pokrytého sutí směrem ke vstupu do dolu.

Will se Scottem svírali Cherokeeho stále mezi sebou. Johnson mu vytáhl nenabitý kolt z pouzdra.

Ve vchodu do štoly se Rocky zastavil, zvedl ze země lucernu a zapálil ji. Její světlo se rozlilo po stěnách, na nichž byly patrné stopy po Rockyho kladivu.

Zlatokop šel první. Kopal štolu přesně na svou vlastní výšku. Vysocí Hancockové se museli hluboko předklánět, aby nenarazili do stropu.

Po dvaceti krocích Rocky odbočil do vedlejší štoly. Po dalších deseti krocích se zastavil.

„Pozor!“ houkl přes rameno.

Natáhl ruku s lucernou.

Bandité uviděli jámu, která jim zela u nohou. Byla hluboká asi čtyři yardy.

„Tohle vězení si opravdu zaslouží jméno díra,“ zachechtal se Rocky.

„Hod'te ho dolů!“ poručil Luke.

Scott s Willem pustili Cherokeeho paže a Madsen ho současně udeřil do zad.

Cherokee spadl do hlubiny. Dopadl na kamenné dno pružně jako kočka.

Rocky se sklonil a posvítil dolů. „Podívej se na ty stěny,“ řekl. „Jsou krásně hladké, co? I kdybys měl drápy jako puma, nahoru se nedostaneš.“

„Ano, tam je v bezpečí,“ řekl Luke spokojeně. „Pojďme do boudy. Říkal jsi něco o skleničce na uvítanou, Rocky?“

Rocky vstal.

„Vlastnoručně pálenou whisky,“ řekl, když před nimi krácel k východu. „Je lepší než cokoliv, co se dá koupit v saloonu.“

Cherokee slyšel kroky mužů na kameni. S každým krokem ubývalo světla lucerny. Pak pohaslo docela. Neslyšel už ani kroky.

Cherokee rozpažil. Jáma byla tak úzká, že se prsty dotýkal jejích stěn. Na délku mohla mít asi dva metry.

Ohmatával její stěny. Nebyly tak hladké, jak tvrdil Rocky. Ale stopy, které na nich zanechal jeho perlík, nebyly dostatečně hluboké, aby se v nich mohl opřít nohou.

Ale některé vodorovné štěrby byly dost hluboké, aby se v nich dokázal zachytit konečky prstů. Cherokeeemu svítila naděje. Nebylo zcela nemožné vyšplhat z tohoto vězení.

Zabýval se zkoumáním své situace, když opět uslyšel kroky.

Někdo vešel do štolý a na jejím začátku se zastavil. Cherokee slyšel, jak škrtá zápalkou. Pak k němu pronikla slabá záře.

Kroky se blížily. Cherokee vzhlédl.

Byl to Madsen, jehož široká ramena se objevila nad okrajem díry. V levé ruce držel lucernu a v pravé dlouhou, na konci rozdvojenou hůl.

V této vidlici visel chřestýš tlustý jako paže.

„Přinesl jsem ti společnost, aby ses ve vězení nenudil, rudá kůže,“ zachechtal se Madsen. „Já vím, jaké to je, když si v cele není s kým promluvit.“

Had se svíjel kolem vidlice a pokoušel se uniknout. Madsen nadšeně přihlížel.

„Jestli tě to potěší, rudochu, tak lidé nepatří k obvyklé kořisti chřestýšů. Tvoje krásná, zákeřná přítelkyně tě nesežere, až tě zabije.“

Spustil ruku s klackem.

Had vyklouzl z vidlice a spadl dolů.

Cherokee uskočil a zády narazil do stěny.

Chřestýš se pádem nezranil. Stočil se, vztyčil trojúhelníkovou hlavu a sledoval Cherokeeho. Pak zvedl špičku ocasu a zachřestil jí.

Chřestění znamenalo varování, které had vydává v ohrožení. Cherokee to dobře věděl. Také mu bylo známo, že se v tento okamžik chystá k útoku a vyprovokuje ho sebemenší pohyb.

Stál bez hnutí na místě a pozoroval chřestýše.

„Přeji příjemnou zábavu!“ zahalekal Madsen.

Odhodil hůl na zem. Dopadla na kraj jámy a přečnívala ho asi o loket.

Cherokee se neodvážil vzhlédnout, viděl stín hole na dně jámy.

S pomatným smíchem se Madsen otočil a odcházel.

V jámě zavládla tma a Cherokee hada neviděl. Stále však slyšel hrozivé chřestění.

Had z něj měl zřejmě stejný strach jako on z něho a to ho činilo ještě nebezpečnějším.

Jasně denní světlo oslepilo Madsena, který vyšel ze štoly. Na okamžik se zastavil a zamžikal očima.

Luke mu poručil, aby se postaral o koně. K tomu se zatím nedostal, protože už cestou do chaty našel hada a přišel podle vlastního soudu na skvělý nápad. Koně zůstali dole u potoka.

Madsen scházel svahem. Byl již v půli cesty, když před sebou uviděl indiána.

Muž seděl na skvrnitém nevysokém koni na opačné straně potoka. V pravé ruce svíral pušku a sledoval Madsena.

Madsen se zastavil, vytrhl z pouzdra kolt a vystřelil.

Teprve po třetí ráně pochopil, že vzdálenost je příliš velká, než aby mohl indiána zasáhnout. Zklamaneč zaklel a sklonil revolver.

Postava s dlouhými vlasy se nepohnula, ani kůň. Indián ho sledoval téměř uvolněně.

Madsen spěšně začal dobíjet kolt. Přitom se rozhlížel po úkrytu.

Na svahu se neměl za čím skrýt. Kdyby indián zdvihl pušku a zamířil...

„Přestaň s tou střelbou!“ ozval se za Madsenem vzteklý hlas.

Ohlédl se. Luke a ostatní se vyhrnuli z chaty, jakmile uslyšeli výstřely. Luke schovával kolt do pouzdra.

„Ten rudoch patří k nám,“ řekl. „Je to posel od Geronima. Domluvili jsme se na setkání právě tady. Schovejte zbraně!“

Zvedl paži a mávl na indiána.

Bojovník pobídl ponyho, projel potokem a zamířil vzhůru do kopce. Když míjel Madsena, který na něj stále

výhruzně mířil koltem, nevěnoval mu jediný pohled.

Těsně u Luka zastavil a seskočil z koně.

Byl o hlavu menší než bandita, ale pevné stavby těla a podsaditý.

„Smím vás seznámit? To je Lobo,“ prohlásil Luke. „Tak mu tedy říkají Mexikáni. Jeho indiánské jméno si neumím zapamatovat.“

Podával indiánovi ruku, ale ten ji ignoroval.

„Nejsme přátelé, jen partneři,“ řekl hrdelním tónem, ale srozumitelnou angličtinou.

„Moje řeč,“ zasmál se Luke. „Pojďme do domu.“

Vešel jako první. Apač šel za ním a pak ostatní. Jako poslední supěl svaheem Madsen s koltem stále v ruce.

Apač zběžně přehlédł místnost, ale jeho oči se toužebně zastavily na poloprázdné láhvi, která stála na stole.

„Ohnivou vodu dostaneš později,“ řekl Luke. „Nejprve musíme vyřídit obchodní záležitosti. Víš, kde jsou vojáci?“

„Dnes večer zastaví u potoka,“ odpověděl Apač. „Dobré místo. Hodně vody a trávy. Dobré místo pro přepad. Mnoho keřů.“

„Ale ani keři se nám nepodaří dostat se k nim nepozorovaně,“ zahučel Will bezbarvě. „Dostali varování, ten posel...“

„Posel je mrtvý.“ Přes indiánovy rty přelétł sotva znatelný úsměv. Pyšně ukázal pušku. „Jeho puška.“

„Tys ho odkrouhl?“ zazubil se Luke. „Dobrá práce!“

Poplácł bojovníka uznale po rameni.

„Výborně, takže poručík o nás nic neví,“ řekl Will s ponurým výrazem. „Jenomže to nic nemění na tom, že z pevnosti je na cestě oddíl kavaleristů. Zatracený telegraf!“

„Telegraf?“ zopakoval Apač. Zřejmě toto slovo neznal.

„Zpívající drát,“ dodal Luke.

Bojovník mávl rukou.

„Zpívající drát je němý,“ řekl. Levou rukou naznačil

rozmachy sekerou a pak zvedl paži a nechal ji pomalu klesnout stranou.

„On porazil stožár,“ vykřikl Rocky.

„Dva stožáry,“ opravil ho Apač. Opět zašilhal po láhvi s alkoholem.

„Ano, myslím, že si zasloužíš pořádný lok,“ prohlásil Luke a podal láhev indiánovi, který ji dychtivě uchopil a pil rychlými doušky.

„Musíme hned jet!“ řekl pak. „Dovedu vás k vojákům. Zabiju poručíka, jeho skalp patří mně.“

„Jistě, když chceš bojovat... Můžeš si vzít všechny skalpy. Jsi jediný, koho Geronimo poslal?“ řekl Luke.

„Teď už jediný,“ přikývl Apač. Přes obličej mu přelétl stín. „Můj bratr je mrtvý.“

„Tvůj bratr? Kdo ho zabil?“

Apač udělal bezradné gesto.

„Nebyl jsem u toho. Ale byli jsme smluveni, on nepřišel, takže je mrtvý.“

„O jednoho rudocha na světě méně,“ zavrčel Madsen.

Indián na něj letmo pohlédl.

„Myslím, že se právě rozhodl, že si vezme i tvůj skalp,“ zasmál se Luke. „Takže si na tu parádu dávej pozor.“

„Než odjedeme, musíme si ještě promluvit o důležité věci,“ pravil Johnson. „Kde a kdy dostaneme zlato?“

„Zlato dostanete, až my dostaneme pušky,“ řekl Apač. „Čeká na hranici s Mexikem. Jen já znám jeho úkryt.“

„Musíme tedy dávat pozor, aby se našemu kamarádovi nic nepříhodovalo,“ prohlásil Luke.

„Neměli bychom ale zapomenout na našeho druhého rudého přítele,“ připomněl Johnson. „Ten marshal se nám snažil vrazit kudlu do zad. Myslím, že teď ho už k ničemu nepotřebujeme.“

„Přesně tak,“ souhlasil Luke. „Můžeš se o něj postarat, Madsene. Dělej si s ním, co chceš. Ale postarej se o to, aby

nám už nikdy nezkřížil cestu, alespoň ne v tomto životě...”

Madsen se zašklebil.

„Na marshala zapomeň. O toho se postarala Kitty.“

„Kitty?“ podivil se Johnson. „Ty tu máš i ženskou?“

„Jo, občas nějaké zahlédnu,“ řekl zlatokop. „Ale jenom ve snech.“

„Madsen má rád hady,“ vysvětlil Luke. „Všem jim říká Kitty.“

Cherokee hleděl do neproniknutelné tmy.

Nervy drásající chřestění ustalo. Had se uklidnil a nepovažoval ho prozatím za nebezpečí.

Jenže nevýhodou bylo, že Cherokee netušil, kde had leží.

Had naproti tomu díky ostrým smyslům přesně věděl, kde stojí muž.

Za normální situace se Cherokee hadů nebál, věděl, že se klidí člověku z cesty dříve, než je zpozoruje. Ale v této úzké jámě se had neměl kde skrýt.

Nejdůležitější bylo zachovat si chladnou hlavu. Především se musel vyvarovat toho, aby na hada stoupl. V tom případě by se mu do nohy okamžitě zaryly dlouhé jedové zuby. Pak by před sebou měl bolestivou smrtelnou agónii. Tato jáma by se stala jeho hrobem.

Někde venku zaduněly v rychlém sledu tři výstřely.

Cherokee jich nedbal. Co se odehrávalo venku, pro něj bylo v tuto chvíli naprosto bezvýznamné. Venku byl jiný svět, do něhož se nemusel už nikdy vrátit.

Jeho svět se momentálně skládal z chladné díry ve skále, která byla sotva větší než hrob. A také tu byl had, s nímž se o tento prostor musel dělit.

Jedinou zbraní, kterou měl u sebe, byl nůž v holínce.

Jenže ten mu nebyl k ničemu, když nevěděl, kde se had nachází.

Pomalu vsunul ruku do kapsy a nahmatal zápalku. Našel na stěně suché místo a škrtl. Rozsvítil se malý plamínek.

Had ležel stočený v protilehlém rohu jámy. Zdálo se, že odpočívá. Nyní zvedl trojúhelníkovou hlavu a sledoval Cherokeeho. Strnule a pozorně.

Cherokee vzhlédl. Uviděl větev s vidlicí na konci, jenže byla daleko, než aby na ni dosáhl.

Snad by na ni dokázal doskočit, ale kdo ví, jak by reagoval chřestýš.

Zápalka zhasla. Marshala obklopila hluboká tma.

Zahodil zbytek sirky a opatrně začal rozepínat nábojový pás.

Sotva se mu to podařilo, něco se dotklo jeho pravé nohavice.

Cherokee zkameněl.

Byl to had, který se plazil těsně vedle něj. K jeho překvapení se ale připlížil zezadu. Na noze pocítil váhu hadího těla, když se mu chřestýš plazil přes botu. Pak změnil směr a prosmykl se mu mezi nohama.

Cherokee se ani nehnul. Hada neviděl ani neslyšel a pokaždé, když se dotkl jeho nohy, bojoval s pokušením rychle dupnout.

Jedinou šancí by pro něj bylo zasáhnout hada do hlavy nebo těsně za ní. Kdyby na něj stoupl někde uprostřed těla, měl by had ještě dostatek času a síly zatnout mu do masa zuby s jedem.

Netušil, jak dlouho už nehybně stojí na místě ani kde se nachází had. Zřejmě se plazil jámou a hledal cestu ven.

Konečně se odhodlal k činu. Uchopil opasek za konec a švihl jím vzhůru, kde si pamatoval větev.

Měl štěstí. Přezka opasku zasáhla tyč, omotala se kolem

ní a větev spadla dolů.

Padla Cherokeeemu na hlavu, ale on ji zachytil a pevně uchopil.

Nepříjemný zvuk ve tmě vedle něj ukončil radost, kterou mu udělal úspěšný pokus. Bylo to chřestění hadího ocasu.

Cherokee nehybně stál. Pokoušel se odhadnout, jak daleko od něj chřestýš leží. Ale to, co slyšel, vycházelo ze zrohovatělých článků na ocase, hlava s jedovými zuby mohla být mnohem blíž.

Milimetr po milimetru se sunul zpět, dokud se zády nedotkl chladné stěny. Pak se sklonil, ještě pomaleji než předtím, a vytáhl z holínky nůž. Opasek odložil na zem.

Oddechl si. Měl nyní v jedné ruce hůl s vidlicí a ve druhé vrhací nůž. Teď zbývalo jen zjistit, kde se nachází hadí hlava.

Dvěma prsty pravé ruky sáhl do kapsy, našel zápalky a jednu vytáhl. Nekonečně pomalu přiblížil ruku ke skále. Krátký pohyb a rozzářil se plamínek.

Uviděl hada. Ležel stočen v protějším rohu jámy, zdvihal přední část těla. Sledoval marshala, jako by věděl, že se v příští vteřině rozhodne, kdo přežije.

Cherokee zaútočil holí.

Podařilo se mu zasáhnout hada hned za hlavou a přitiskl ho k zemi.

„Bravo, výborně, chlapče!“ ozval se náhle výsměšný hlas nad ním.

Nyní si uvědomil, že světlo v jámě nemůže pocházet z jediné sirky, kterou držel společně s nožem v pravé ruce.

Zvedl hlavu a pohlédl vzhůru.

Byl to Rocky, kdo stál na okraji jámy s lucernou v ruce.

„Chtěl jsem se podívat, jestli jsi ještě naživu,“ řekl. „Madsen tvrdil, že tě ten had dávno zabil. Ten se tedy spletl... Nedá se nic dělat, musím udělat práci za tu bestii.

Hady nemám rád a rudochy o nic víc. A už vůbec ne chlapy, kteří pracují pro zákon a chtějí mě připravit o můj podíl na kořisti...”

Jeho pravá ruka se blížila ke koltu.

Cherokee byl rychlejší. Bleskově se napřáhl a hodil nůž.

Čepel zajela hluboko do hrudi zlatokopa.

Cherokee slyšel smrtelný chrapot. Viděl, jak zlatokop ustoupil od okraje, a pak následoval úder jeho těla o skálu.

Hornická lampa se kutálela po zemi, ale nerozbila se.

Cherokee naslouchal. Čekal, zda se Rocky nepokusí vstát, ale nic neslyšel.

Tedy nic kromě hlasitého chřestění na zemi.

Had se svíjel. Pokoušel se osvobodit z vidlice, která ho tlačila k zemi.

Cherokee neváhal a dupl.

Uslyšel nepříjemné křupnutí, když mu pod podpatkem praskla hadí lebka. Plazím tělem ještě prošlo prudké zachvění a pak had znehybněl.

Koně stáli u potoka a pokojně se popásali. Byli znavení a jejich srst byla zpocená. Sundali jim sedla a ohlávky, ale nikdo se nenamáhal vyhřebelcovat je.

„Takže si tady vyměnili koně,“ řekl Dillon a zahleděl se vzhůru směrem k chatě pod skalní stěnou. „Takže zlatokop Rocky v tom jede společně s Hancockem, přesně jak jsem tušil.“

„Šest koní,“ řekl Joe. „Jenomže jeden z nich pochází z naší stáje.“

Ukázal ná značku jednoho ze zvířat.

„Váš přítel Cherokee?“ zeptal se Dillon. „Když bandité měli jeho koně, znamená to, že ho zabili.“

„Cherokeeho není snadné zabít,“ nesouhlasil jsem.

„Předpokládám, že se mu podařilo nějak se vetřít do bandy. Ale kde vězí majitel toho dolu?“

Hleděli jsme vzhůru svahelem.

„Jel asi s ostatními,“ řekl Joe. „Jinak by na nás už asi střílel.“

„To si nemyslím,“ odporoval šerif. „Rocky to sice v hlavě nemá v pořádku, ale není zas takový blázen, aby se pustil do tří chlapů s hvězdami. Zřejmě se zase pokusí nějak vyhat.“

Přiložil si dlaně k ústům a zvolal: „Hej, Rocky, ty starý krtku! Kde vězíš?“

Nikdo neodpověděl.

„Podíváme se do té boudy,“ navrhl.

Nechali jsme koně stát u potoka. Joe s Dillonem se chopili pušek. Já jsem nechal winchestrovku u sedla. Moje pravé ruka nebyla k ničemu.

Stoupali jsme strmým kopcem. Ani ve dveřích boudy, ani ve vstupu do tunelu se neukázal nikdo.

Dveře byly otevřené. Nahlédli jsme dovnitř.

V chatě byla jediná místnost, napůl zahloubená do skály. Z nábytku se tu nacházel jen stůl vlastní výroby, chatrná židle a postel se starou medvědí kožešinou. V rohu stála velká bedna. Kamna tam nebyla, jen otevřené ohniště, nad nímž visel začouzený kotlík.

„Nechápu, jak tady ten chlap může celé roky vydržet,“ zabručel Dillon.

„Jeho návštěvníci se zdrželi jen tak dlouho, aby se napili,“ řekl Joe a ukázal na prázdnou láhev. „Nezdržovali se ani jídlem.“

„Rocky bude asi ve štolě,“ řekl Dillon.

„Musel nás přece slyšet,“ poznamenal jsem.

„Pokud je hluboko, tak ne. Pracuje tu už mnoho let. Předpokládám, že ty tunely jsou dlouhé stovky yardů.“

Na bedně v rohu leželo sedlo.

„To sedlo patří Cherokeeemu!“ řekl Joe překvapeně.

„Takže ho přece jen zabili,“ pronesl Dillon ponuře.

Vyšli jsme z boudy a zamířili jsme ke vstupu do štol.

Dillon zapálil kahan, který ležel u vchodu, a kráčel jako první.

Kdesi před námi hořelo světlo, viděli jsme ho jako matný přísvit a netušili jsme, jak je daleko. „Hej, Rocky!“ zvolal Dillon. „Kde vězíš?“

Nedostalo se mu odpovědi.

Ovšem po nějakých dvaceti krocích se šerif zastavil a otočil se směrem do bočního tunelu.

„Tady je,“ řekl. Ukázal do chodby.

Nyní jsme taky uviděli drobného zarostlého muže, který ležel na zemi pár kroků od nás. Ležel na zádech. V jeho hrudi trčel nůž. Zajel mu přímo do srdce.

Vedle něj se válela lampa a jeho prsty svíraly pažbu koltu.

Dillon podržel kahan nad obličejem mrtvého. „Je to Rocky,“ řekl. „Asi se s kumpány pohádal o podíl na lupu. Vyneseme ho ven, nebo... ale myslím, že by mu bylo milejší být pohřben ve svém dole.“

Sebral jsem ze země lucernu a vykročil jsem dál.

Uviděl jsem u svých nohou jámu. Stál v ní muž a vedle něj ležel mrtvý chřestýš.

„Cherokee!“ zvolal jsem. „Člověče, proč se neozveš, když voláme?“

„Nevolali jste mě, ale toho chlapa, který mě chtěl zabít. Myslel jsem, že se vrací jeho přátelé, aby mě konečně vyřídili.“

„Co tam k čertu děláš?“ zeptal se Joe.

Poklekl na okraj jámy a podával Cherokeeemu ruku.

„Nenamáhej se,“ prohlásil míšenec. „Jak vidíš, jsem právě na nejlepší cestě dostat se ven. Chvíli mi trvalo, než se mi tu větev podařilo přehodit přes kraje té díry.“

Odrazil se a podařilo se mu dosáhnout rukama na větev. Pak se přitáhl a mrštně se zachytil patami o okraje jámy. V příštím okamžiku stál vedle nás.

„Co vás sem vlastně přivedlo?“ zajímal se.

„Poslal nás soudce, myslel si, že máš potíže s Frankem Wilmingtonem.“

„Ano, dlouho mi trvalo, než jsem ho našel, ale když jsem se dozvěděl, kde se skrývá, zbytek šel snadno. Je teď pod zámkem v Del Rio. Jenže tamní soudce nám ho nechce vydat. Tvrdí, že má na Wilmingtona starší zatykač než jeho kolega Buchanan. Neměl jsem chuť čekat, jak dopadne jejich spor a vydal jsem se na zpáteční cestu. Narazil jsem náhodou na Hancocka a jeho bandu. Nějaký čas jsem měl dokonce tu čest k nim patřit. Pak mě ale poznal tady ten.“

Ukázal na mrtvého zlatokopa.

Sklonil se, vykroutil mrtvému z ruky kolt a zastrčil si ho do pouzdra.

„Ti chlapi mně sebrali revolver, tak mám právo vzít mu jeho. Musíme jet za nimi. Nemají velký náskok. Asi čtvrt hodiny, předpokládám. Ale když sedíte v rakvi s živým chřestýšem, těžko se vám odhaduje čas...“

Nebylo těžké najít a sledovat stopu banditů. Proto byl šerif netrpělivý, když se Cherokee hned nevyšvihl do sedla, nýbrž kráčel před námi pěšky se skloněnou hlavou a s koněm za sebou na uzdě.

„Co je na těch stopách tak zajímavého, zatraceně?“ rozčiloval se.

„Dvě věci,“ odvětil Cherokee. „Za prvé to není pět jezdců, jak bych čekal, ale šest. A za druhé jeden z koní nemá podkovy. Podle velikosti otisků to vypadá na

indiánského ponyho.“

„Takže je vede nějaký indián,“ řekl Joe.

„Hancock nepotřebuje, aby ho někdo vedl,“ odporoval šerif. „Vyzná se tady dobře. A ty peníze, které chce ukořistit, si s indiánem dělit nebude.“

Cherokee se usmál. „Takže starý Gus Reedley vám také vykládal o bednách peněz, které vojáci vozí sem tam krajinou. Jenomže to není žold pro Fort Stockton, ale bedny pušek. Nové winchestrovky, vzor 73, a k tomu deset tisíc kusů munice. Hancock uzavřel smlouvu s Geronimem, náčelníkem Chirikavů. Apači mu za ty pušky dají zlato v hodnotě padesáti tisíc dolarů.“

Dillon hvízdal překvapením.

„Zatraceně! Tolik peněz by přivedlo na scestí i mě. Ale proč ten transport nepřepadne Geronimo sám?“

„Tomu se Hancockovi chlapi také divili, ale odpověď je jednoduchá. Tlupa indiánských bojovníků by cestou přes půl Texasu neušla pozornosti. Luke a jeho lidi jsou sice hledaní zákonem, ale jako běloši nebudou tolik nápadní, když potáhnou s vozem do Mexika.“

„O tom se můžeme bavit během cesty, teď už musíme jet,“ naléhal Dillon.

„Nemusíme spěchat,“ řekl Cherokee. „Poslal jsem z Reedley člověka, aby varoval vojáky.“

„Jenže ten posel nikdy nedorazil,“ řekl jsem. „Našli jsme ho s apačským šípem v zádech. Geronimo zřejmě přece jen poslal pár válečníků, kteří se potulují jednotlivě kolem a hlídají Hancocka, asi aby mu v případě potřeby pomohli. Jednoho z nich jsme zneškodnili. Další teď vede bandity.“

„Kdybychom věděli, kde se vojáci dnes večer zastaví, mohli bychom bandity možná předejít,“ mínil Joe.

„Luke předpokládal, že na ně narazí u nějakého potoka,“ pronesl Cherokee.

„Ta silnice, po které vojáci jedou, skutečně protíná potok,“ řekl Dillon. „Vím kde to je. Jedeme!“

Svobodník Keegan nenáviděl každodenní dril u armády. Ať už byl v kasárnách nebo v divočině, voják měl vše přesně předepsané a musel postupovat podle přesného rozpisu. Odpřáhnout muly, odsedlat koně, napnout z lan provizorní ohradu, připravit večeri, umýt nádobí...

„Jen ještě chybí, aby byly předpisy na to, kdy člověk smí pouštět větry a kdy ne,“ zabručel Keegan.

Šedivý seržant Wagner se nedůvěřivě rozhlížel, zatímco se podílel na postavení tábora.

„Tohle místo se mi nelíbí, pane,“ řekl poručíkovi. „Je tu mnoho křovin v bezprostřední blízkosti. Tam o kus dál na planině bychom měli ve svitu měsíce slušný rozhled a volný prostor pro střelbu. Ani Apači by se k nám nedokázali přiblížit.“

„Vy si zase děláte do kalhot kvůli osamocenímu indiánovi, kterého jste viděl brzy ráno, seržante,“ řekl důstojník. „Zůstaneme tady.“

„V tom případě mi dovolte postavit hlídky po dvou, pane.“

„Pro mě za mě. Když budete mít klidnější spaní...“

„Nevěřím, že budu dnes v noci příliš spát, pane.“

Keegan a Shannan měli držet stráž jako první. Keegan obcházel v půlkruhu kolem tábořiště, pušku nedbale v jedné ruce. Nenamáhal se ani pátrat po něčem podezřelém. Nikdo z nadřízených na něj totiž nedohlížel. Poručík spal ve stanu, který si nechal od vojáků postavit a seržant zalezl pod plachtu vozu, i když pod ní bylo relativně horko.

Mladý Orwell se uložil někde mezi stanem a vozem.

U ohrady se zvířaty se setkal s Shannanem, který obcházel tábor z druhé strany.

„Tak co, už jsi viděl Apače?“ zeptal se Keegan s úsměškem.

„Kromě seržanta neviděl nikdo z nás jediného indiána,“ odpověděl Shannan.

Keegan se ohlédl směrem k tábořišti.

„Všichni tři spí,“ prohlásil šeptem. „Teď bychom to mohli vyřídit.“

„Nebudu zabíjet vlastní lidi,“ odporoval Shannan.

„Nemusíme je zabíjet. Stačí, když je svážeme. Pak vypadneme i s vozem. Až se o tom dozví v pevnosti, budou pušky dávno prodané a my budeme na cestě do Kalifornie.“

„Jestli jsou nablízku Apači, jak tvrdí seržant, daleko se nedostaneme. Měj oči otevřené, Keegane! Jestli Apači zaútočí, tak se to stane nejspíš tady. Zítra večer budeme už blízko pevnosti.“

„Zatraceně, říkám ti znovu, že tady nejsou žádní indiáni!“ vztekal se Keegan. „Kvůli tomu strachu promeškáš největší šanci v životě!“

„Jenže možná mně ten strach zachrání život. Nemám nic proti tomu, abych zemřel jako bohatý muž, ale asi tak za padesát let. Ne dnes v noci.“

„K čertu s tím, držte ty koně v klidu!“ rozčilil se Luke Hancock.

„Cítí vodu a ostatní koně u potoka,“ řekl Will.

„Kde je ten rudoch tak dlouho, zatraceně?“ řekl Johnson.

Než dořekl větu, vynořila se ze tmy postava se širokými rameny, tak tiše, že ani Johnson, bývalý zvěd, Apače

nezaregistroval.

„Dvě hlídky,“ hlásil. „Ostatní spí.“

„To bude hračka,“ řekl Luke. „Vyřídíme nejprve hlídače a pak... Lobo, vezmeš si jednoho z nich?“

Apač přikývl. Položil ruku na nůž u opasku, aby naznačil, že to provede naprosto tiše.

„Toho druhého pošlu do pekla já,“ prohlásil Madsen a plácl se přes kolt v pouzdře.

„Já vím, že moc rád střílíš po lidech, ale toto je práce pro specialistu,“ zamítl to Luke. Otočil se na Johnsona. „Byl jsi přece zvědem, ne? Je čas, aby ses mi odvděčil za záchranu z šibenice.“

„Neměj starosti!“ ušklíbl se Johnson. „Podříznu mu krk tak opatrně, že si toho ani on sám nevšimne. Až s Lobem vyřídíme hlídky, jsou na vás zbylí tři.“

„Dobře, jdeme,“ zavelel Luke.

Keegan přemýšlel, jestli si smí dovolit zapálit cigaretu. Poručík se o tomto porušení předpisů nic nedozví, leží ve stanu. Shannan s Orwellem ho neprozradí. Snad jen seržant na voze...

Keegan se ohlédl na vůz a šoural se dál. Seržant si dělal starosti s Apačem, kterého ráno viděl. Zřejmě nespál a vyhlížel každou chvíli z vozu. Uměl být velice nepříjemný, když zjistil, že někdo z jeho lidí porušuje předpisy.

Budu muset na cigaretu zapomenout, pomyslel si Keegan. A taky na to, že zbohatnu prodejem zbraní. Jen proto, že se ten mizerný zbabělec Shannan bojí indiánů, kteří jsou odsud stovky mil.

Keegan neviděl postavu, která se vynořila za jedním keřem, a neslyšel tiché kroky v měkké trávě.

Teprve když ho zezadu popadla silná ruka a přitiskla se

mu na ústa, poznal nebezpečí.

Strach, který mu projel celým tělem, ochromil jeho rozum i síly. Pokusil se trhnutím otočit a udeřit toho člověka za sebou pažbou pušky, ale nemohl se ani hnout.

Nemohl dělat nic jiného než čekat na nůž, který se mu měl každým okamžikem zabořit do těla a proniknout do srdce. Ale úder nepřicházel.

Keegan za sebou uslyšel tiché zasténání. Ruka z jeho úst se odtáhla. Pak slyšel dopad těla do trávy.

Otočil se a uchopil pušku oběma rukama.

Ležel před ním indián obličejem k zemi. Ze zad mu trčel jílec vrhacího nože.

Zpoza nízkého keře ve vzdálenosti několika kroků se vynořila další postava s dlouhými vlasy.

Keegen namířil pušku.

„Nestřílet!“ zasyčel Cherokee, „patřím k vám.“

Keegan ho slyšel, ale nevěřil mu. Ten muž sice mluvil anglicky, ale neměl na sobě uniformu a vypadal jako indián.

Třemi dlouhými kroky byl Cherokee u něho. Chytil Keeganovu pušku za hlaveň a stočil ji stranou.

„Nechejte si kulku raději pro bandity, kteří hned...“

Nedomluvil. Popadl vojáka oběma rukama za kabát a strhl ho k zemi.

V tom okamžiku třesklý výstřel. Výstřely šlehalý tmou.

Alex Johnson se dostal nepozorovaně k vozu. Odolal pokušení nahlédnout dovnitř, aby se přesvědčil, že obsahuje náklad, který z něj udělá boháče. Nejprve musí zlikvidovat hlídku.

Slyšel kroky druhého strážného. Neviděl ho, protože měsíc zatím nevyšel.

Johnson rychle zalezl pod vůz. Uchopil dýku.

Trpělivě jako šelma na lovu čekal, až se voják přiblíží. Jeho boty byly tak blízko, že by se jich mohl dotknout. Pak ho minul.

Johnson se neslyšně vyplazil zpod vozu. Pomalu vstal. Sledoval vojákovu záda, přesně to místo, kam v příštím okamžiku bodne.

O kus dál zaduněly výstřely.

Johnson se s trhnutím otočil a zíral do hlavně pušky, která čněla z oplachtovaného vozu. Neslyšel výstřel, který ukončil jeho život, ani necítil kulku, která ho zasáhla doprostřed čela.

Seržant Wagner seskočil z vozu.

„Poplach!“ zařval. „Do zbraně!“

Věděl, že jeho povely jsou zbytečné. Výstřely musely vojáky probudit.

Oběhl vůz. Orwell byl vzhůru. Popadl pušku a vyskočil na nohy.

„Zůstaň ležet, pitomče!“ vykřikl Wagner. „Kryj se!“

Jeho varování přišlo ale pozdě. Uslyšel výstřel a mladý voják se zasažen sesul k zemi.

Teprve když se do bočnice vozu zabořila kulka vedle jeho hlavy, pochopil seržant, že i on je cílem. Padl do trávy vedle bandity, kterého před okamžikem zastřelil.

Pod vůz se připlazil Shannan.

„Ti chlapi jsou tam u keřů,“ řekl Wagner. „Doufám, že ten idiot poručík zůstane ležet ve stanu.“

Neohlížel se, aby se přesvědčil, co dělá jejich důstojník. Z křovin se vynořila postava a hnala se k vozu. Ten muž řval jako šílenec a střílel z koltu ránu za ranou. Kulky zasvištěly Wagnerovi nad hlavou.

Seržant přiložil pušku k rameni, s rozvahou zamířil a vystřelil.

Bylo to, jako by ten muž narazil do skleněné stěny.

Zastavil se uprostřed kroku. Zaječel ještě hlasitěji než předtím. Pokusil se ještě jednou vystřelit a pak se zhroutil.

„Žil jako idiot a padl jako idiot,“ zabručel Scott. Ležel za keřem a hleděl na nehybné tělo svého kumpána.

Viděl také, jak zemřel Johnson, a slyšel výstřely na opačné straně tábora.

Nyní zavládlo ticho. Zdálo se, že boj je u konce. Scott neměl pochybnosti, kdo prohrál.

Ještě jednou se zahleděl směrem ke krytému vozu. Bylo mu jasné, že by se k němu živý nedostal. Neměl nejmenší chuť zemřít jako Johnson a Madsen.

Po čtyřech couval zpět, pryč od keře, směrem k okraji lesíka. Kdyby se tam dostal, měl by vyhráno.

Nevěděl, není-li jediný z bandy, kdo je ještě naživu. Byl rozhodnutý, že to tak i zůstane. Jeho kumpáni mu byli stejně lhostejní jako cenný náklad na voze.

Nedostal se ale daleko, když se mu na záda přitisklo něco tvrdého. Hlas, který uslyšel, byl stejně tvrdý a chladný jako ocelová hlaveň pušky.

„Ani hnout!“ řekl šerif Dillon. „Zatýkám vás.“

Scott se nebránil, když se šerif sklonil, vzal mu revolver, zkroutil mu ruce za záda a spoutal ho.

Život ve vězení není příjemný, ale je stále lepší než kulka mezi lopatky.

Luke zastavil palbu. Nemělo smysl střílet na protivníka, kterého neviděl.

Naslouchal hlubokému tichu, které viselo nad tábořištěm. Ticho, které bylo po pekelném hluku předchozí přestřelky ještě zlověstnější.

Viděl obrysy vozu a stanu, vlevo od nich koně a muly. Zvířata zděšeně škubala lany, kterými byla na volno

přivázaná. Byli to jediní živí tvorové, které Luke viděl.

„Co to k čertu je?“ zeptal se tiše.

„Podělalo se to,“ odvětil jeho bratranec Will vedle něj. Jeho hlas zněl podivně sípavě, jako by měl bolesti.

„Hej, Johnstone!“ zvolal Luke. „Scotte, kde vězíte?“

Jediná odpověď, které se mu dostalo, byly výstřely. Kulky jim hvízdly těsně nad hlavou. Přikrčil se těsně do trávy.

„Myslím, že jsme poslední,“ uslyšel Willa. „Musíme zmizet, dokud to jde.“

„Můžeš jít?“ zeptal se Luke.

„Myslím, že jo. Koupil jsem tu kulku do ruky, ne do nohy.“

„Teď!“ sykl Luke.

Vyskočili a hnali se pryč. Za nimi praskaly výstřely. Pádili dál.

Několika skoky se dostali na kraj lesa. Do tváří je šlehalo větvičky; když se prodírali podrostem. Nestarali se o to, že působí hluk. Mysleli jen na koně, kteří tam na ně čekali.

Střelba ustala, ale Luke s Willem věděli, že budou pronásledováni. Se supěním běželi dál.

Konečně se dostali na malou mýtinu, kde zanechali koně. Luke chvatně odvazoval své zvíře.

Příliš pozdě zahlédl postavu, která se vyloupila ze tmy s rukou napřaženou k úderu.

Ten chlap měl lebku ze železa. Nebo mě moje zranění oslabilo víc, než jsem si myslel. Ani náhodou totiž nepadl na kolena či dokonce neztratil vědomí. Jen se otřásl jako mokrá pes a trhnutím se otočil a snažil se na mě zamířit.

Ještě jednou jsem udeřil, a tentokrát jsem trefil dobře.

Vysoký muž upustil pušku a zřítíl se k zemi jako zasažen bleskem.

Jeho společník, stejně tak vysoký jako on, se pokoušel nasednout na koně, když k němu přiskočil Joe a strhl ho na zem.

Dlouhán sténal bolestí. Vzápětí hleděl do hlavně koltu, který mu mířil do obličeje.

„Nestřílet!“ vykřikl. „Vzdávám se!“

Joe mu spoutal ruce za zády.

„Podle toho, co nám o té bandě povídal Cherokee, to budou bratřenci Hancockovi,“ řekl Joe. „Myslím, že je máme všechny, mrtvé nebo živé.“

Jeho domněnka byla správná. Šerif polapil Scotta, muže, který dostal z vězení Johnsona. Johnson byl po smrti, stejně jako Madsen a jejich indiánský komplic.

Když jsme přišli k tábořišti, vylézal poručík právě ze stanu. Vypadal poněkud kuriózně v dlouhých spodkách, s kloboukem na hlavě a se šavlí v ruce. Chvěl se po celém těle. Během krátké přestřelky se nezmohl na jediný výstřel. Byl však dost chytrý na to, aby neopouštěl před zraky banditů úkryt, který mu poskytoval stan.

Zmateně se rozhlížel.

Když našel mrtvého Apače, kterému ze zad čněl Cherokeeho nůž, musel zvracet.

Seržant Wagner taktně čekal, až se jeho nadřízený vzpamatuje, a pak mu podal krátké hlášení, které se omezilo na konstatování, že nepadl nikdo z vojáků, pouze Orwell dostal kulku do zadku, a že se podařilo zachránit náklad.

Teprve od nás se dozvěděl, kdo jim přispěchal na pomoc.

Joe poručíkovi představil Dillona, Cherokeeho a mě. Potom jsme mu ukázali naše zajatce.

„Musíme ty chlapý dopravit do Fort Stockton,“ řekl Joe.

„Tam je nejbližší bezpečné vězení.“

Poručík nám velkoryse udělil svolení doprovázet jeho oddíl na posledním úseku cesty. Zřejmě netušil, jak komicky vypadá ve svém úboru. Šerif Dillon si šel prohlédnout mrtvého Johnsona.

„Unikl oprátce, ale ne kulce,“ řekl. „Kvůli těm pár hodinám, o které si prodloužil svůj mizerný život, musel zemřít můj zástupce.“

„Jemu se to vyplatilo,“ zahučel Luke.

Vzpamatoval se z úderů, které jsem mu zasadil.

Ušklíbl se a mně bylo zřejmé, že se chopí sebemenší šance, aby nám uprchl. Také on by dal přednost kulce před šibenicí.

On a jeho bratranec Will byli o dva týdny později pověšeni. Jejich komplic Scott vyvázl s desetiletým trestem.

KONEC

Willam Scott: Zbraně pro Geronima
Z německého originálu
Gewehre für Geronimo,
Texas Marshal, Bd. 59, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2005
© Verlagsgruppe Lübbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Vydává Moravská Bastei MOBA, s. r. o
Kotlářská 53, 602 00 Brno
e-mail: moba@mobaknihy.cz
www.mobaknihy.cz
Redakce: tel. 541 126 067
Obchodní oddělení: tel./fax: 541 212 850
Sekretariát: tel./fax 541 248 329
Zasílatelská služba: 541 126 059 mobil 604 262 112, i sms
Odpovědný redaktor: Pavel Vlasatík
Technický redaktor: Z. S. Krejčí
DTP: studio MOBA
Tisk: Moravská typografie, a. s.